

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 79 / III Legislatura / Sisè període

Divendres, 23 de novembre de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 60

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i un minut.

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de suport a la premsa escrita en català (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Soto (S) (p. 3895).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3896).*

Rèplica: *I. Sr. Soto (S) (p. 3898).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 3899).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 3900).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 3902).*

Rèplica: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 3903).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre els Accessos a Barcelona (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 3903).*

Esmenes de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3905).*

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3906), I. Sr. Sabanza (M) (p. 3906), I. Sr. Perea (P) (p. 3907),*

I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3907) i I. Sr. Tomàs (S) (p. 3907).

Intervenien per fer uns aclariments el M. H. Sr. President (p. 3908) i l'I. Sr. Tomàs (S) (p. 3908)

Posició del grup presentant: I. Sr. Camp i Batalla (CiU). Tot seguit intervé per contradiccions (p. 3908).

Votació: aprovada per 70 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció (p. 3909).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Situació de la Indústria Tèxtil a Catalunya (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 3909).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Situació de la Indústria Tèxtil a Catalunya (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sra. Fabian (IC) (p. 3911).

Esmenes de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núms. 1, 2 i 3, d'addició a la Moció del G. Socialista)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3912).

Esmenes del G. p. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació a la Moció del G. Socialista, i 1, de modificació a la Moció del G. p. d'Iniciativa per Catalunya)

Torn a favor: I. Sr. Sánchez i Llibre (CiU) (p. 3913).

Posició dels grups no esmenants: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3915), I. Sr. Casanovas (M) (p. 3915) i I. Sr. Bauzà (P) (p. 3915).

Posicions dels grups presentants: I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 3915) i I. Sra. Fabian (IC) (p. 3916).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura al text de l'esmena transaccional al punt 3 de la Moció del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (p. 3917).

Votació dels punts 1 i 3 de la Moció del G. Socialista: aprovats per unanimitat (p. 3917).

Votació del punt 2 de la Moció del G. Socialista: rebutjat per 28 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 3917).

Votació de les esmenes de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (addició dels punts 4, 5 i 6): rebutjades per 28 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 3917).

Votació del punt 1 de la Moció del G. p. d'Iniciativa per Catalunya: rebutjat per 28 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 3917).

Votació dels punts 2 i 3 de la Moció del G. p. d'Iniciativa per Catalunya: aprovats per unanimitat (p. 3917).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Seguretat dels Polígons Petroleoquímics (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 3917).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, d'addició; 2, de modificació, i 3, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S) (p. 3919).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Sendra (CiU) (p. 3919).

Posició dels grups no esmenants: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3921), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3921), I. Sr. Bauzà (P) (p. 3922) i I. Sr. Casanovas (M) (p. 3922).

Posició del grup presentant: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 3922).

Votació: aprovada per unanimitat (p. 3923).

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 60.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, d'Indústria i Energia, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem a l'onze punt de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu sobre la política de suport a la premsa escrita en català, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Xavier Soto; té la paraula.

**Interpel·lació al Consell Executiu sobre
la política de suport a la premsa
escrita en català**

El Sr. SOTO: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, tornem avui, una altra vegada més, a parlar de la premsa escrita en català.

Per fer el diagnòstic de la situació, jo em podria limitar a llegir la intervenció que el portaveu del meu Grup parlamentari, el senyor Higini Clotas, va fer davant d'aquesta mateixa Cambra el 24 de febrer de 1983. El diagnòstic que feia aleshores el senyor Clotas és el mateix que haurem de fer avui: en aquest país es continua llegint poc, es llegeix poca premsa i es llegeix encara menys premsa en català.

Podem utilitzar diversos índexs per demostrar-ho, OJD, estudis generals de mitjans, estudis d'audiència, fins i tot estudis que ha editat el mateix Departament de Cultura de la Generalitat, que assenyalen que, a nivell de premsa diària, el català representa un 12% dels exemplars que es difonen diàriament a Catalunya; que, a nivell de diaris esportius, l'absència del català és absoluta; que, a nivell de setmanaris, després de la desaparició de *Canigó* i de les iniciatives fallides d'*El Món* i de *Crònica*, aparegudes a la dècada dels vuitanta, sols resta el setmanari *El Temps*, editat a València, però amb una redacció a Barcelona, que no supera els quinze mil exemplars setmanals. En definitiva, la situació de la premsa al país és absolutament minoritària, actualment; és un estudi editat pel mateix Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Davant d'aquesta situació, la pregunta, l'interrogant que s'obre és ben senzill: què cal fer?, què ha fet?, què farà el Govern de Catalunya per modificar aquesta situació?

I nosaltres el que hem de constatar són bàsicament tres coses: en primer lloc, que aquest Govern no té una política nacional per a la recuperació de la premsa en català; en segon lloc, que el Govern de Catalunya s'ha instal·lat còmodament, passivament en aquesta situació, limitant-se a l'estricta administració d'uns recursos, que, certament, han augmentat lleugerament aquest any —dels quals es va suprimir també, certament, les ajudes per als diaris en castellà que feien suplements en català—, però que, en qualsevol cas, el Govern s'ha instal·lat còmodament, passivament en aquesta situació, en l'administració d'uns recursos que són, des de tots els punts de vista, insuficients. I, en tercer lloc, que aquest Govern i els partits —el partit, més

concretament— que li dona suport en algunes ocasions ha estat més un obstacle que un element de suport a la premsa en català.

M'explicaré. El futur de la premsa en català sens dubte depèn de molts factors, de la millora de la qualitat, de l'ampliació de l'oferta, de la formació dels futurs professionals, de la millora dels circuits de distribució i d'un llarg etcètera, però si haguéssim de citar el factor fonamental del qual depèn el futur de la premsa en català, crec que tots els que estem aquí estariem d'acord que depèn, bàsicament, de la formació de les noves generacions de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que entre els joves augmenti l'hàbit de la lectura i l'hàbit de la lectura en català.

I és per això que jo vinc avui aquí a demanar-li, Conseller, les responsabilitats pel resultat d'una decisió que vostè va prendre, una de les decisions més antinacionals, més antipatriòtiques —si m'ho permet— que hagi pres el Govern de Catalunya. Em refereixo, òbviament, a la supressió de les ajudes per a la subscripció de la premsa en català a les escoles.

Quan es va debatre aquí en el Ple d'aquesta Cambra, vostè va afirmar, aleshores: «...però jo li puc assegurar que nosaltres estem replantejant aquesta situació, amb el desig que cap escola a Catalunya on veritablement la premsa sigui una eina didàctica al servei de l'aprenentatge dels alumnes no es quedi sense els seus exemplars». S'ho estaven replantejant fa tres anys, continuen sense plantejar-s'ho.

Jo vinc avui a aquest debat amb diversos objectius: un d'aquests objectius és que aquest Govern torni a posar en marxa aquest programa que faciliti la presència de la premsa en català a les escoles.

Però voldria entrar, ja directament, per raons de temps, a demanar-li explicacions per la distribució de les subvencions a la premsa escrita en català, realitzades en funció del conveni signat amb l'Estat per a la normalització lingüística. Senyor Conseller, jo li haig de dir que aquestes subvencions s'han concedit sense cap normativa que les regulés, que no apareix a cap convocatòria prèvia d'aquestes i que en la concessió s'han produït greus arbitrarietats, importants omissions, errors incomprensibles, i que s'ha tornat a posar en marxa el mecanisme de la famosa «repartidora».

He parlat d'arbitrarietat, ja que hem vist que totes les subvencions s'han basat en uns criteris mínims, amb els que es pot estar o no d'acord, però hi havia, com a mínim, uns petits criteris per justificar aquestes subvencions. L'única resolució en la qual no consta cap tipus de criteri és la del 19 de juliol, publicada el 5 de novembre, per la qual es concedeixen quaranta milions de pessetes als setmanaris *El Temps* i *Set Dies*.

Jo li pregunto: per què la mateixa quantitat de diners a dues realitats tan poc homologables?: per tiratge?, per edició?, per difusió?, per tradició?, per àmbit de difusió? Jo li he de dir, sincerament, senyor Conseller, que no he trobat cap professional, cap associació —podria esmentar aquí el comunicat de l'AP-PEC—, cap estudi, cap treballador dels mitjans de comunicació que consideri admissible o acceptable el volum de subvenció al setmanari *Set Dies*. Jo li pregunto: quines han estat les raons reals, i, en tot cas, que ens expliqui els criteris; per què les subvencions a *Set Dies*, en concret, no han estat avalades per cap ni un criteri, a diferència de les altres, que serien pocs, mínims, però almenys hi havia uns petits criteris.

He parlat d'omissions també, senyor Conseller, i és que, per

exemple, li'n posaré alguns exemples: dintre del llistat de publicacions especialitzades, hi ha unes absències absolutament incomprensibles, senyor Conseller. Coneix el Departament de Cultura que existeix una cosa que es diu *Revista de Catalunya*?, suposo que sí; coneix el Conseller de Cultura que existeixen revistes tan importants com la revista *Recerques*?, suposo que sí; coneix el senyor Conseller la revista *Randa*, per exemple?, o *Reduccions*?, jo suposo que sí. Per què aquestes revistes, senyor Conseller, no han estat subvencionades? Per què han estat subvencionades, per exemple, revistes com *Nous Horitzons* o *Debat Nacionalista*, o la revista *La Nació*, i, per exemple, revistes importants també de pensament, de l'àrea del socialisme democràtic, no han estat subvencionades? Per què? És el que desitjaríem: explicacions a aquestes absències, que, des del nostre punt de vista, són senzillament escandaloses.

He parlat d'errors. Hi ha errors molt importants a l'Ordre que regula aquestes subvencions: hem vist com a setmanaris com *El Triangle*, per exemple, se'ls cataloga no com a setmanaris, sinó com una altra cosa; hem vist com publicacions especialitzades, com la revista *Catalunya Bàsquet* —per posar-li un exemple—, apareix no com a revista especialitzada, sinó com una altra cosa; hem vist, per exemple, que es cataloga com a revista mensual la revista *2000 Jove*, una revista ben respectable, sens dubte, però que tots sabem que és una revista trimestral; hem vist, així, molts errors. Sembla, francament, que la gent que ha regulat, que ha fet aquestes subvencions, que ha realitzat l'Ordre no coneix realment quina és la premsa escrita en català en aquest país.

I, finalment, jo li he parlat de «repartidora». Efectivament, i és que en el contingut, en el detall de cadascuna de les subvencions, veiem subvencions a revistes i a butlletins molt respectables: el butlletí i la revista de *Món 3*, la revista de *Movibaix*, *Presència Evangèlica*, el *Butlletí del Centre d'Estudis Alcoverencs*, que sens dubte mereixen l'ajuda del Consell Executiu de la Generalitat, però és que revistes com aquestes, no diré que n'hi hagi milers a Catalunya, però un bon centenar segur: com la revista de *Movibaix*, hi ha la revista dels Minyons Escoltes i de les Guies Sant Jordi, hi ha la revista del Servei Català de Colònies i Vacances, hi ha, per exemple, la revista del Consell Nacional de la Joventut, hi ha centenars de revistes a Catalunya d'aquest tipus que, en canvi, han estat absolutament ignorades pel Consell Executiu de la Generalitat.

En definitiva, senyor Conseller, jo crec que el més greu és que aquestes subvencions, repartides arbitràriament, amb omissions incomprensibles, amb errors i amb criteris tècnics de «repartidora», han jugat i juguen seriosament amb el futur d'un sector fonamental per al país com és la premsa escrita en català —i amb això no s'hi hauria de jugar—, amb les il·lusions i amb les esperances de treballadors, d'empresaris i de periodistes que estan fent un gran servei al país.

I, finalment, perquè veig que se m'exhaureix el temps, jo vinc també amb un altre criteri, amb un altre objectiu: els mitjans de comunicació que han rebut aquestes subvencions han rebut a la vegada una carta de la Conselleria de Cultura que diu que aquestes subvencions es concedeixen de forma extraordinària per una sola vegada. Nosaltres veníem amb l'objectiu que aquestes subvencions es mantinguin per als propers anys; en principi, perquè el mateix conveni signat amb l'Estat ho preveu, i, en segon lloc, perquè aquest conveni s'incorporarà després,

definitivament, al finançament autonòmic de la Generalitat.

I aquestes ajudes, que són necessàries, no poden ser ajudes excepcionals, no poden ser ajudes extraordinàries; han de ser ajudes habituals a la premsa en català.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor diputat, amb el seu permís i amb el permís de la Cambra, quan un diputat utilitza el llenguatge que utilitza vostè, d'«arbitrarietat», «incomprensible», «criteris antinacionals»..., quan un diputat utilitza aquest llenguatge, jo crec que, en justa correspondència, el Conseller que li parla li podria demanar que, abans de fer aquestes afirmacions, vostè conegués el que vostè ha afirmat i el que ha dit, i si el que vostè diu té fonament o si el que vostè diu està desfonamentat.

Jo em permetré intentar demostrar a la Cambra que el que ha dit el senyor Soto no té fonament, i que em sembla lícit, però diguem-ne de mal estil i de mal gust, la utilització de desqualificacions quan aquestes no queden suficientment fonamentades, quan no es coneix o sembla que no s'han llegit els criteris generals pels quals es regeixen les subvencions que es donen a la premsa. I si el senyor Soto s'ha permès fer una referència, precisament, que va dir el seu company de Grup l'any 1983, i després diu, amb aquesta gran tranquil·litat que potser dóna aquesta joventut permanent de què gaudeix el senyor Soto, que el diagnòstic és el mateix... Jo crec, senyor Soto, que el diagnòstic de l'any 83..., vostè pot ser el mateix, però, si més no, la realitat, les realitats objectives no són les mateixes.

Nosaltres, senyor Soto, quan vostè preguntava quin és el propòsit de capteniment, nosaltres, evidentment..., i tinc la impressió que ningú com nosaltres ho ha defensat —i, si vostè m'ho permet, en aquests darrers temps, ningú ho ha defensat com aquest Conseller—, el que pretenem és aconseguir la normalització lingüística. Altres vegades, precisament, se'ns han fet crítiques en relació amb això; jo celebri que ara el senyor Soto, aquesta normalització lingüística, la vulgui amb aquesta intensitat amb què ell mateix s'expressa.

Efectivament, un país modern ha de poder disposar d'uns mitjans de comunicació en la seva llengua pròpia, i és cert que avui el català, encara, aquí a Catalunya és minoritari. Si vostè ho ha dit, senyor Soto, això ho ha dit el President de la Generalitat, això ho ha dit aquest Conseller, i per això un dels eixos del debat de política general era precisament aquest, el d'aconseguir aquesta normalitat, el d'aconseguir aquesta normalització.

En això ens hem escarrassat, i des de l'any 83, efectivament, des de l'any 83 es varen dur a terme, per iniciativa del Departament de Cultura, i iniciativa que s'havia plantejat l'any 82, es va començar a iniciar una política d'ajut a la premsa. Aquesta política d'ajut a la premsa es va traduir en una convocatòria, en una ordre, la qual s'ha anat reproduint, s'ha anat parlant, s'ha anat dialogant, i aquesta ordre encara continua sent la mateixa. No és que s'hagi donat aquesta quantitat per a «serrells», sinó que cada any s'ha donat una partida important, que ha anat creixent —l'any que ve ha de ser de 156 milions de pessetes—, i en aquesta ordre es donen ajuts a totes les publicacions, als diaris, als setmanaris i bisetmanaris, a les publicacions de periodicitat

superior a la setmanal i no superior a la trimestral..., en aquesta convocatòria de subvencions, les empreses que s'hi han acollit han estat subvencionades. No hi ha hagut «repartidora», no hi ha hagut arbitriarietat; les regles del joc han estat perfectament determinades, la quantitat de diners que es dona per exemplar, la recomanació que s'inscriguin en l'OJD... I aquí..., probablement a vostè se li ha passat, pel que vostè deia, algunes de les publicacions que vostè deia feien referència a això; per això li recomanava que vostè, abans, es llegís exactament el text de l'Ordre; en l'article segon diu: «queden exclosos dels ajuts a què fa referència aquesta Ordre els butlletins interiors d'institucions i associacions, les publicacions de partits polítics i entitats públiques i les de distribució gratuïta o no comercial».

Aquest butlletí a què vostè feia referència, de la Direcció General de Joventut, o de l'Institut Català de la Joventut, és evidentment d'una entitat pública. I així, d'altres a què vostè es referia. És a dir, aquesta..., en tot cas, la necessitat i l'exigència és que aquestes institucions sol·licitin els ajuts. El que no els necessita, senyor Soto, és evident que no cal que els sol·liciti, és evident que no cal que el demani.

I, per tant, és amb aquest criteri que hem actuat. No hi ha hagut «repartidora»; la gent que ho ha demanat, si complien els requisits, tant de temporalitat com de no temporalitat... Queden excloses aquelles publicacions de temps superior als sis mesos, i, per tant, hi ha unes normes a què s'han acollit. I els recursos que s'han presentat han estat atesos quan s'han complert aquestes normes. No hi ha hagut «repartidora», no hi ha hagut arbitriarietat, no hi ha hagut incomprendibilitat en el repartiment.

Aquesta ha estat la política general durant tots aquests anys. És clar que ens hagués agradat poder donar més diners, és clar que les empreses requeririen més ajuts; però, en tot cas, hem fet el que hem pogut amb els recursos de què s'ha disposat. I li puc assegurar, senyor Soto, que no només s'ha fet això, sinó que també hi ha hagut altres tipus d'ajuts. Per exemple —i això li ho poden explicar a vostè, si s'ha pres la molèstia de demanar-ho—, s'han atorgat subvencions d'altre ordre, a part d'aquest per exemplar, que correspon a un ajut determinat. Per exemple, s'han donat subvencions per a renovació tecnològica de les publicacions, el que feia referència a la informatització i a la incorporació del sistema *offset*; hi ha hagut ajuts específics per a aquest concepte.

També n'hi ha hagut, d'específics..., un que jo crec que ha estat molt ben acollit, que ha estat el resultat d'una negociació amb aquestes mateixes empreses, que és la col·laboració del Departament de Cultura en un estudi que ha costat bastants milions de pessetes, per estudiar l'audiència i fer que la premsa comarcal es converteixi en el tercer diari de Catalunya. I això ha permès..., perquè no oblidí, senyor Soto, que tots aquestes ajuts, si no condueixen a una pròpia rendibilitat dels diaris i si no s'assoleix aquesta rendibilitat, nosaltres farem un pobre paper. El principal protagonista no és el Govern, sinó que el principal protagonista són els mitjans informatius i la seva capacitat per trobar la rendibilitat del mitjà. La publicitat és fonamental; per això s'ha fet aquest ajut.

És a dir que el que s'ha fet i el que s'està fent correspon, precisament, a tota aquesta política de facilitar i ajudar que siguin existents. Quan vostè, per exemple, deia, amb aquesta alegria juvenil, que el diagnòstic és el mateix, jo li haig de dir, senyor Soto, que, per exemple, quan es va plantejar començar

els ajuts, hi havia dos diaris, només, escrits íntegrament en català; en aquests moments n'hi ha més: el *Punt Diari*, la *Regió 7*, el *Diari de Lleida*, el *Nou Diari*; és a dir, s'ha incrementat el nombre de diaris, s'ha incrementat el nombre de revistes, s'ha incrementat el nombre de publicacions, i, per tant, el diagnòstic no pot ser el mateix.

Que a tots ens agradaria que es llegís més? Amb tota seguretat. Que pensem que, efectivament, les noves generacions són les que tindran el gran protagonisme? Efectivament, va per aquest camí. Però, el que jo li puc assegurar és que no és aquest el motiu pel qual em sembla que podem ser recriminats.

Aquests ajuts han estat acordats amb les empreses, i jo crec que, si més no, donen una voluntat d'atendre aquesta sol·licitud. Als resultats, diguem-ne, d'increment em remeto, al resultat de lectors em remetria i, al mateix temps, em remetria també als ajuts complementaris que han permès que avui els diaris escrits en català gaudeixin d'una qualitat i d'un respecte que són clarament homologables amb els altres, amb molts més anys, amb més tradició, i que, en tot cas, han suposat un costum, un hàbit per a molts dels lectors que, quan varen anar a l'escola, no van poder aprendre el català.

El senyor Soto feia una segona intervenció, i llavors es referia, precisament, a aquesta situació dels «serrells», i aleshores em deia que com s'havien utilitzat, «amb arbitriarietat, amb insolvència, amb errors...»; feia referència, precisament, a una revista, la *Revista de Catalunya*. Senyor Soto, vostè sap que jo en sóc patró des del seu començament, l'Honorable senyor Max Cahner és el President d'aquesta revista, hi ha altres persones de l'Administració que en són patrons, també; per tant, també, si vostè m'ho permet, amb la més, diguem-ne, consideració a la *Revista de Catalunya*, que celebro que vostè l'esmenti com a publicació de gran prestigi —per la part que em toca, li ho agraeixo molt—, però estic segur que beneficia tot Catalunya. Aquesta revista, senyor Soto, no la vam subvencionar —en aquest cas dels «serrells», li anticipo aquesta— perquè ens va semblar que una revista que rebia un ajut fonamental de la Generalitat, malgrat la forma jurídica de fundació, jo entenia i enteníem que s'esqueia perfectament en aquell grup tercer d'incompatibilitats, perquè es tractava, encara que no legalment, però sí realment, d'una revista que depenia del suport públic. I ho vam fer per motiu d'honestedat, si vostè em permet que li ho digui. Ens va semblar que havíem d'anar, en aquest cas, a l'esperit de la llei, més que no pas al que podia ser allò altre.

Jo li contestaré molt breument, perquè veig que també se m'acaba el temps. Miri, senyor Soto, aquestes..., l'acord amb l'Estat preveu, junt amb una sèrie d'altres apartats, precisament, aquesta àrea de mitjans de comunicació social.

Aquests 7.000 milions de pessetes, que formen una unitat i que es reben en dues anualitats, nosaltres aquest any hem decidit reforçar aquest ajut als mitjans informatius. Això s'ha fet, jo diria, amb els mateixos criteris amb què s'havia fet anteriorment; s'ha fet una quantitat fixa per a diaris: es donava 25 pessetes per cada exemplar; em sembla que la gent va quedar, diguem-ne..., tothom li agradaria que n'hi donessin 50, a mi també, però es van donar 25 pessetes per exemplar..., es va fer un repartiment, el més important va ser per als diaris, i la classificació de les revistes es va fer amb els tres graus de classificació que nosaltres tenim establerts: les revistes, els setmanaris

d'informació general d'abast nacional —aquestes dues revistes a què vostè es referia amb un cert menysteniment—, les revistes especialitzades, i, precisament, també, les de l'anomenada «premsa comarcal».

Aquestes de la «premsa comarcal» van ser objecte... Tot això s'ha fet d'acord, i s'ha fet dialogant amb tots els sectors afectats. Hi ha hagut moltes converses, i jo li puc assegurar que, a nivell de les converses, tant en el cas de la premsa comarcal —tinc una carta que ho avala— l'acord a què es va arribar va ser satisfactori per a ells, i en el cas de les revistes especialitzades, en les converses que es van tenir, també hi estaven d'acord, tot i que remarcaven el fet que els dos setmanaris d'informació general d'abast nacional consideraven que tenien una consideració excessiva des del seu punt de vista. Però, en el que feia referència a les seves revistes —ara han sorgit dues objeccions concretes, que en aquell moment no es plantejaven—, jo crec que hi havia una apreciació de la forma amb què s'havia distribuït.

Jo no els ho lleigeixo perquè l'Ordre, amb tota seguretat aquesta sí que vostès se l'han llegit; es diu les quantitats que es donen i es diu l'increment que es fa per sobre d'aquesta quantitat. I em penso que s'ha donat a totes les revistes que ho havien sol·licitat abans, fins i tot a aquelles de nova creació que ho havien sol·licitat, no a les que no ho havien sol·licitat. Jo crec que el criteri és un criteri públic, és un criteri per a totes.

I si vostè m'ho permet, i el senyor President em dona un moment de llicència, voldria fer una referència a les dues revistes a què vostè es referia, una de les quals, a una de les quals vostè es referia molt especialment, que eren les dues revistes que existeixen a Catalunya d'informació general d'abast nacional. Aquestes revistes, que surten cada setmana, que tenen la pretensió —i crec que ho aconsegueixen— de donar una informació general i que tenen un abast, si més no, per a tot el territori. N'hi ha una que té més abast que el mateix territori; es publica també en el País Valencià, i, per tant, aquesta té una consideració especial.

Miri, el nostre interès, senyor Soto —i això sí que no em fa cap, diguem-ne, cap mena de vergonya d'expressar-ho—, nosaltres pensem que cal que el país tingui una premsa important diària, però que és absolutament fonamental que, com tenen tots els països del món, hi hagi setmanaris d'informació general de qualitat i eficaços. I aquesta és una situació en la qual Catalunya ha estat deficitària, i aquests dos setmanaris són els dos que nosaltres hem subvencionat d'una manera especial, i ens semblava que aquests dos setmanaris requerien i necessitaven aquest ajut.

Jo li puc llegir després, si vostè vol, els motius pels quals requereixen aquest ajut. Un setmanari requereix una redacció fixa molt important; un setmanari d'aquesta categoria requereix acords amb publicacions del mateix estil d'altres països; un setmanari d'aquesta categoria requereix unes campanyes publicitàries, uns mitjans tecnològics adequats. Per dir-ho d'alguna altra forma, aquests setmanaris requereixen un tipus d'infraestructura molt més semblant a les dels diaris que no pas les revistes especialitzades o altra premsa comarcal, que té una periodicitat diferent o la mateixa, però que no requereix aquesta quantitat de contribució tecnològica perquè pugui tenir èxit cada setmana.

Aquestes dues revistes requerien i requereixen aquest ajut i

n'haurien requerit en més quantia. Jo li asseguro que, si com a resultat d'això es pogués assegurar que han emprès una via decidida i forta, i que aquestes dues revistes es poguessin consolidar d'una manera definitiva, jo li asseguro que aquests 40 milions serien ben utilitzats, i que, si probablement n'haguéssim pogut disposar de més, hauria estat molt convenient que els haguéssim donat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Soto pot fer un torn de rèplica.

El Sr. SOTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, Honorable Conseller, l'he vist un xic nerviós (*rialles*) i un xic bel·ligerant també amb la meua alegria juvenil. I jo l'entenc, perquè jo comprenc que pujar aquí a defensar unes subvencions..., que, per exemple, les subvencions als diaris, no s'han discutit amb vostè, no s'han pactat amb vostè, i vostè l'únic que ha fet és signar, i s'han discutit, en canvi, amb el Secretari General del seu partit, és una situació molt incòmoda per a un conseller de la Generalitat.

I suposo que també és relativament incòmode per a un conseller de la Generalitat parlar d'aquest tema avui, després de la filtració d'un document molt interessant que hem pogut llegir tots aquests dies. Suposo que és una situació incòmoda i que justifica el seu nerviosisme. En tot cas, intentaré mantenir un to tranquil, no caure en el nerviosisme, i intentar rebatre el que vostè ha dit. Vostè ha dit: «Oh!, és que vostè parla amb molta facilitat d'arbitrarietat».

Miri, es tracta d'una discriminació clara, perquè el Departament de Cultura ens va demanar les dades de la revista, i després ha posat com a excusa que no li constaven les dades; una cosa molt estranya perquè la *Revista de Catalunya* ha rebut, en altres ocasions, aquestes subvencions sense cap problema.

Segons Max Cahner: «De la llista es desprèn també una discriminació per a les revistes d'erudició. A la normalització lingüística, els criteris haurien de ser iguals per a tothom; de la mateixa manera que em sembla molt bé que s'hagi concedit una subvenció a *El Triangle* o a *Lletra de Canvi*, s'haurien de tenir en compte altres publicacions. Així, algunes publicacions erudites que encara es fan en castellà, s'animarien a canviar al català.» Qui parla de discriminació és un diputat del seu mateix Grup parlamentari.

Podria llegir-li el comunicat de l'Associació de Publicacions Periòdiques a Catalunya: «Tal com vam manifestar diverses vegades en les converses mantingudes amb el Departament de Cultura, l'APPEC no està d'acord que l'apartat de setmanaris, dotat amb 80 milions, s'hagi repartit només entre edicions del País Valencià, *El Temps*, i Catalana de Mitjans de Comunicació, SA, *Set Dies*, excloent-ne *Catalunya Cristiana* i *El Triangle*, que haurien de formar part d'aquesta partida de setmanaris i que el Departament de Cultura ha inclòs en tota la resta de publicacions de periodicitat no diària i especialitzada».

Per tant, jo reafirmo, efectivament: arbitrarietat, errors...: *Revista de Catalunya*, *Els Marges*, *Reduccions*, etcètera, *Recerca*, que haurien d'haver estat subvencionats. I, efectivament, hi ha revistes de l'àrea socialista, que són conegudes, que no són del partit, com no ho són els *Nous Horitzons*, com no ho és *Debat Nacionalista*, com és *La Nació*, que han estat ignorades. I, efectivament, li agradi o no, senyor Conseller, *2000 Jove* és una pu-

blicació trimestral i no és una publicació mensual, i com la revista *Movibaix* i com la revista de l'Escola Traç, doncs, hi ha moltes revistes d'entitats juvenils a Catalunya. Vostè, potser no coneix tan bé el camp juvenil, però jo el conec, el coneixen altres diputats d'aquesta Cambra, i aquesta afirmació la podrien corroborar. Per tant, efectivament, arbitrarietat.

Vostè ha dit una cosa que jo no li he de consentir, senyor Conseller, ha dit que jo m'he expressat aquí amb menyspreu per dues revistes, i jo no ho he fet en cap moment. El que jo he dit –i torno a repetir el que he llegit, i a mi m'agradaria que no posés expressions en boca meua que no he fet–, jo he dit: ja que hem vist que totes les subvencions s'han basat en uns criteris mínims, amb els quals es pot estar o no d'acord, però hi havia, com a mínim, uns pocs criteris per justificar aquestes subvencions; l'única resolució en la qual no consta cap tipus de criteris és la de 19 de juliol, publicada el 5 de novembre, per la qual es concedeixen 40 milions de pessetes als setmanaris *El Temps* i *Set Dies*. Per què la mateixa quantitat a dos setmanaris tan poc homologables, per tiratge, per edició, per difusió, per tradició, per àmbit de difusió? Nosaltres, sens dubte, valorem i valorem molt el treball que han fet aquests dos setmanaris, però creiem que són realitats que no es poden comparar. Igualment com no s'ha donat els mateixos diners a l'*Avui*, al *Diari de Barcelona* o al *Regió 7*, que s'han tingut en compte altre tipus de criteris –nombre d'exemplars, etcètera–, per què no s'ha fet això amb els setmanaris?

Jo li demano només, vostè que està tan preocupat per la situació dels setmanaris en català –com ho estem tots–, que pensi i faci l'esforç, per un moment, de posar-se en la pell i en la situació dels periodistes i dels treballadors del setmanari *El Món*, que probablement, si haguessin rebut la mateixa subvenció que ha rebut el *Set Dies*, avui s'estaria editant a Catalunya. Jo li demano que pensi en això.

Senyor Conseller, francament, nosaltres, quant a les xifres, quant a la realitat de la premsa escrita en català, hi ha molts elements que poden ser utilitzats com a referència: l'OJD, l'Estudi General de Mitjans, efectivament, els estudis que vostè m'assenyalava que estan en el meu escó parlamentari, que es van fer conjuntament amb l'Associació de la Premsa Comarcal. Jo he citat estudis que estan publicats pel mateix Departament de Cultura de la Generalitat, i que assenyalen, senyor Conseller, que la premsa diària a Catalunya és majoritàriament en català –ho sap tothom, això– i que representen el 12% dels exemplars que es difonen diàriament a Catalunya; que, pel que fa als diaris esportius, els dos que hi ha són redactats exclusivament en castellà, i que únicament el català supera, i supera àmpliament el castellà, en la premsa comarcal i en la premsa local, i la situació dels setmanaris és efectivament minoritària, actualment –això, ho diu el mateix estudi.

Probablement, hi ha alguns avenços, i, efectivament, a part de les subvencions per a la normalització lingüística en funció... perdó, del conveni de cooperació amb l'Administració de l'Estat, hi ha altres ajudes, efectivament, que estan aquí, jo que les tinc recollides –perquè l'alegria juvenil no és, no hauria de ser incompatible amb un mínim de rigor: jo li ho aconsello–, el 12 de gener de 1990. Hi ha altres ajudes, efectivament, com la publicitat institucional que es fa, i ahir vam discutir sobre això. I vostè, probablement, senyor Conseller, hauria de saber que el diner que es va gastar el Consell Executiu de la Generalitat en

el primer número de l'*Observador*, probablement, si vostès l'haguessin dedicat a la premsa local i comarcal, haurien tingut una pàgina a tota la premsa local i comarcal de Catalunya amb una difusió extraordinàriament més important.

En definitiva, senyor Conseller, vostè, del tema de la premsa a les escoles, no n'ha volgut parlar, i això, efectivament, Conseller, he dit que és una decisió, des del meu punt de vista, antinacional i, si m'ho permeten, també antipatriòtica, perquè el futur de la premsa en català depèn d'això. I vostès van dir fa tres anys: «ens ho replantejarem»; han passat tres anys, no s'ho han tornat a plantejar. I el futur de la premsa en català està bàsicament lligat a això.

Per tant, senyor Conseller, constato –ja per finalitzar–: 1) no hi ha un projecte nacional per recuperar la premsa en català; 2) que vostès s'han instal·lat –i en la seva intervenció es denotava– còmodament en l'administració d'uns recursos insuficients i que estan passius davant la situació de la premsa en català, i, en tercer lloc, que en les subvencions, que s'han realitzat en funció del conveni de cooperació amb l'Administració de l'Estat, hi ha hagut arbitrarietats o discriminació, com deia el senyor Max Cahner, que hi ha hagut errors i omissions i que s'ha tornat a utilitzar el mecanisme de la repartidora. Crec que és real. I jo li demanaria que fos una mica més tranquil en la seva resposta, que ens poséssim d'acord a intentar aconseguir una moció que pugui ajudar a col·laborar i a modificar aquesta situació, que és una situació que, efectivament, no és responsabilitat de vostès: hi ha hagut una dictadura que ha implicat el que ha implicat, però, nosaltres, el que volem és un govern molt més actiu en aquest terreny. I és això el que intentarem amb la nostra Moció, d'una forma positiva, aconseguir.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. El Conseller senyor Guitart té la paraula per a un torn de contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Soto, no s'equivoqui: no em poso nerviós; crec que vostè té tota la bona intenció en preocupar-se per la meua salut, però li puc assegurar que tinc..., que gaudeixo de la més gran tranquil·litat.

Encara que vostè es refereixi a uns suposats acords d'un secretari general, i encara que vostè es refereixi a un document, em fa l'efecte que, en tot cas, no deuen ser qüestions que afectin aquesta Moció.

Li respondré: jo crec que, amb el que li he dit, em fa l'efecte..., tinc la impressió que havia quedat més aviat ben rebut el que vostè em deia. Vostè hi insisteix: vostè repeteix el mateix. Vostè diu que no hi ha un projecte nacional; jo dic que hi ha un projecte d'ajuts, que no són només ajuts el que estableix l'Ordre, sinó que hi ha hagut altres actuacions amb aquestes, amb les quals el projecte nacional és precisament poder incrementar aquesta situació, en la qual nosaltres voldríem i desitgem que la premsa escrita en català sigui preeminent. Aquest és l'objectiu, per això establim aquests ajuts, per això hi ha una política que es va iniciar l'any 82, per això aquesta política es prossegueix, i per això nosaltres, quan es parlava amb l'Estat, vam voler i vam negociar perquè això pogués tenir un increment en aquesta oportunitat.

Vostè deia, senyor Soto, què hauria passat si *El Món* hagués pogut tenir aquest ajut? Home, senyor Soto, que, això, m'ho digui vostè aquí, després dels anys que fa que demanem els «se-

rrells» lingüístics, i que quan ens els han donat resulta que ara vostè em parli d'una revista que no va poder prosseguir en el seu temps, això em fa l'efecte que depassa..., arriba al sarcasme.

La segona cosa que vostè diu és que nosaltres només administrem recursos. Nosaltres, efectivament, administrem recursos, però, al mateix temps, procurem que tot el que es fa des dels diversos departaments contribueixi a aquest element, que el català pugui ser també preminent en els mitjans informatius. Hi contribuïm, hi hem contribuït amb un esforç molt important que va aprovar aquest Parlament en relació amb la creació de TV3, crec que és un esforç catalanitzador que afecta tota la societat, hi ha un esforç considerable amb les ràdios, celebro que vostè coincideixi que, a la premsa comarcal, hi ha hagut un progrés important. Com vostè deia, no és la mateixa situació, no és el mateix balanç el que es pot fer ara que el que es feia l'any 82. Em sembla que vostè, en aquest cas, no ha estat prou precís o el seu discurs no estava prou encertat en aquest sentit: hi ha hagut una important millora i celebro que vostè la reconegui.

També celebro que vostè —i, en tot cas, si alguna cosa he dit en aquest sentit, rectifico—, si, les dues revistes a què vostè es referia, coincideix amb mi en la necessitat que existeixin i en la necessitat que es potencialitzin, si he tingut alguna paraula de menysteniment, jo la retiraria, perquè, en tot cas, si vostè no la volia dir, no seré jo qui l'afegeixi o, si vostè no ho ha dit, jo no la hi afegeixo.

Aquestes dues revistes, diu vostè, per què no s'han especificat criteris? Pel que jo li deia: perquè aquestes revistes requereixen un tipus d'ajuts que sobrepassen un element qualificable, i nosaltres volfem demostrar, amb aquesta oportunitat, la necessitat que hi hagin dos setmanaris generals d'informació d'abast nacional que puguin iniciar una bona empenta, que puguin prosseguir, com és el cas d'*El Temps*, amb una bona empenta —ja fa set anys que existeix—, i, precisament, perquè la renovació que ha fet recentment *El Temps*, tant des del seu punt de redacció, amb l'estabilització de la redacció de Barcelona, amb les corresponsalies que ha posat en marxa a diverses ciutats, des d'Univers Bertrana a Perpinyà, Xavier Planas a Girona, a Alacant, a Andorra, a Tarragona, i també una futura obertura a Menorca, amb les seves relacions internacionals amb altres setmanaris... És a dir, jo crec que aquesta revista requereix un ajut important, i per això l'hi hem fet, i això no era classificable, no ens podíem remetre a exemplars, no ens podíem remetre a res. Sap per què, senyor Soto? Perquè aquestes dues revistes tenen sol·licitat l'OJD, però encara no el tenen concedit; per tant, era molt difícil. I probablement són de característiques diferents, però complementàries, i les informacions sobre quina tira més em fa l'efecte que permetrien una apreciació subjectiva, atès que aquest control no existeix.

Però sí que li puc assegurar que *Set Dies* és una revista que té un any, que es va iniciar fa un any i que dedica molt espai a les comarques, a aquesta informació general, i que el que requeria era tant la seva adequació tecnològica com també una campanya de publicitat que li permetés obtenir una més gran difusió.

És per aquest criteri que jo crec que són diferents però que és homologable, pel que s'han atorgat aquestes subvencions a aquestes dues revistes.

Una altra cosa, senyor Soto: jo no vull defugir res del que

vostè m'ha dit. Vostè es referia a la premsa a l'escola. Li agraeixo molt que ho faci. Precisament, i si vostè m'ho permet —no sé si va haver-hi una conversa d'algun secretari general d'algun partit—, jo vaig ser qui vaig iniciar la premsa a l'escola, vaig ser jo, senyor Soto, i vaig ser qui va començar-ho, qui va ordenar-ho i qui va iniciar-ho. I això va funcionar durant temps. Jo els vaig dir —el que passa és que em sap molt greu que, de vegades, tergiversin les coses quan es diuen—, en aquell moment, es va donar una explicació, es va fer un estudi, quan es va iniciar es va dir que es faria un estudi i que, després, es procediria en conseqüència, i aquest estudi, que el va fer la Inspecció, juntament amb el Servei d'Ensenyament del Català, va demostrar que aquesta premsa no era convenientment i correctament utilitzada, que només en un percentatge molt petit s'utilitzava. I aleshores es va dir i es va demanar que fossin les mateixes escoles, que fos el mateix professorat, que fos la mateixa Inspecció, que fessin una proposta que permetés rectificar o que permetés corregir això. I això es va encarregar en aquells moments. Per tant, no va ser una supressió arbitrària, sinó que va ser, en tot cas, una necessitat que quan hi ha un esforç tan important com aquest, aquesta no era perquè es tiressin més diaris, era perquè el català arribés a les escoles i convertís un nivell de lectors.

Això, senyor Soto, vaig ser jo qui vaig iniciar-ho, i li puc assegurar que, amb molt de sentiment, vam pensar que calia fer un parèntesi per tal que es resitués la situació, no perquè no s'hagi de fer, però perquè, en tot cas, es tornés a reconsiderar. Aquesta és una responsabilitat que correspon als mateixos consells escolars i, en tot cas, que correspon a una política adequada. Però jo li asseguro que en molts països això ha passat d'aquesta mateixa manera: enviar diaris a l'escola, mentre no s'assegura, potser amb una reforma adequada, moltes vegades això no representa la utilització que tots desitjàvem. No és que no vulguem el diari a l'escola, no és que s'hagués suprimit el diari a l'escola, sinó que, en tot cas, a les escoles, han d'anar-hi les coses en el moment adequat. Jo confio que amb la reforma del sistema educatiu, amb la LOGSE, això pugui tenir el seu espai, i, en aquest sentit, estic convençut que, amb la col·laboració de tots, és possible que arribi, però quan es va experimentar, en aquell moment, els resultats —i vostè pot parlar amb mestres— no van ser els que haurien estat desitjables.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és interpellació sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social, que formularà la Diputada il·lustre senyora Rosa Fabian, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, fa molts mesos el Grup d'Iniciativa per Catalunya va introduir en aquesta Cambra aquesta interpellació per parlar de les subvencions del Departament de Benestar Social. Aquesta interpellació es va introduir el mateix dia que una altra exactament igual del Grup Socialista, perquè

el que preteníem era obrir un debat sobre la política de subvencions del Departament de Benestar Social, perquè havíem rebut, per part de moltes institucions, i havíem pogut observar en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* que, en tant que hi havia una part dels diners de la Conselleria que es repartien per la via del Decret 39/88, d'11 de febrer, Regulador de la Promoció, el Finançament i les Prestacions Econòmiques dels Serveis Socials, hi havia una part important de diners que es repartien utilitzant l'article 9.2 de la Llei de Pressupostos, que diu que «excepcionalment, poden ser concedits directament, per ordre del Conseller corresponent, que han de ser publicades al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* les subvencions innominades o genèriques en què no és possible de promoure la concurrència pública per l'especificitat de les característiques que ha de complir l'entitat, l'empresa o la persona destinatària de la subvenció».

Havíem rebut aquestes queixes perquè hi havia part de la societat catalana que deia que aquesta part dels diners que no sortia a concurrència pública significava un greuge comparatiu amb totes aquelles altres entitats que no havien pogut concórrer per obtenir aquests diners. Jo m'he repassat la legislació, se la va repassar també la meua companya, la senyora Barenys, i no hem trobat cap causa per utilitzar aquest article 9.2, en tant que, com li deia, el Decret 39/88 té un article, l'article 14, que ja recull el que es diuen prestacions econòmiques ocasionals i que recull les ajudes d'urgència social i totes les ajudes per programes que poden tenir un caràcter extraordinari, i que jo li dic, senyor Conseller, que això és lògic i és lícit que existeixi, perquè, sobretot, en temes de serveis socials, poden haver-hi situacions d'extrema necessitat que no poden esperar que surti la convocatòria ordinària.

M'he repassat també tot el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* per veure si qui ha rebut aquestes subvencions té realment l'especificitat de les característiques que han de complir l'entitat, empresa o la persona destinatària de la subvenció. I bé, aquí hi ha ajuntaments, hi ha associacions de veïns, hi ha centres excursionistes, centres ciclistes, centres d'escacs, ocellaires, etcètera, i jo no trobo la raó per què aquestes persones o aquestes institucions, i amb famílies, no poden anar per la via de la concurrència pública.

Després de la interpe·llació substanciada per la senyora Rosa Barenys, han continuat sortint aquestes subvencions i només n'hi diré tres que són específiques, que és, per exemple, una que ha rebut la UNESCO, per 13.396.241 pessetes, que no sé per què no pot haver anat per l'Ordre del 15 de març del 90, que diu: «Convocatòria pública per a la concessió de subvencions corresponents al programa de recerca, assistència tècnica i formació en matèria de serveis socials». No sé per què el secretariat del voluntariat, que rebutgen milions, no pot haver anat per a les institucions sense finalitat de lucre, i potser l'única especificitat real que hi ha en una entitat que ha rebut, per una banda, el 4 d'agost, 11.405.000 pessetes i el 12 de novembre, 35 milions de pessetes, que és la fundació privada de Tallers de Catalunya, aquesta potser sí que és específica, perquè, senyor Conseller, el president d'aquesta fundació és vostè, i, per tant, sí que aquesta és específica. Jo, en la resta, no he pogut saber per què aquestes institucions, aquests ciutadans no són iguals davant la llei que tots els altres que van per la concurrència pública.

M'he repassat també la contesta que vostè va donar a la senyora Rosa Barenys i el que vostè fa no és explicar per què utilitza el 9.2, sinó que diu coses, des del meu punt de vista, molt greus, com ara que vostè dóna aquestes subvencions perquè els les demanen. Fins i tot diu que els les demana un diputat d'aquesta Cambra, fins i tot diu que, en aquest cas, aquella subvenció que li va demanar un diputat d'aquesta Cambra, vostè no estava convençut que fos justa, perquè li va donar a una família estrangera que se'n va anar i llavors són diners públics que no han complert la seva funció. Doncs, bé, a mi això em sembla molt greu perquè vostè està dient en aquesta Cambra i, per tant, al poble de Catalunya que els diputats tenen alguna..., bé, no som ciutadans iguals davant la llei, quan li demana un diputat, doncs, està en una situació de privilegi respecte quan li demana un ciutadà, i que, a més, vostè, encara que li sembla que no és justa la subvenció, com que li demana un diputat, li dóna. Això volen dir dues coses: vostè és arbitrari; segona: hi pot haver malversació de fons públics quan vostè dóna una subvenció que vostè mateix considera que no és justa.

Si repasso i continuo repassant el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* em dirà que a les últimes ordres ha sortit un ajuntament de la meua formació política: Santa Coloma de Gramenet. I vostè em dirà que l'Alcalde que forma part de la formació política a la qual jo pertanyo, vostè em dirà que li ha demanat, i jo li diré que jo conec el senyor Lluís Hernández, és un home just i, segurament, és de justícia els diners que li ha demanat. Però que jo no li estic, a vostè, demanant la justícia de les persones que li demanen diners, sinó per què el senyor Alcalde de Santa Coloma de Gramenet ha rebut aquests diners i, per no parlar de ningú més, un altre ajuntament de la meua formació política, Sant Vicenç dels Horts, que vostè va visitar fa quinze dies, no ha rebut això i no ha rebut tampoc una trucada que vostè els va prometre en quaranta-vuit hores. Santa Coloma de Gramenet és tan pobra com Sant Vicenç dels Horts; a un li dóna diners i a l'altre ni tan sols el truca per telèfon.

El greuge comparatiu que representa que vostè a uns els doni i a uns altres no els doni és el que a mi m'interessa, és el que a aquesta Cambra l'interessa conèixer.

Insisteixo, senyor Conseller, que, per molt que jo repasso amunt i avall, els diaris de la Generalitat jo només puc pensar que hi ha aquí seriosos indicis que tots els ciutadans no són iguals davant la llei quant al que es refereix al seu Departament. I això és molt greu. Això només pot ser producte..., o li vull dir que hi ha indicis seriosos o, almenys, a mi em sembla que així es poden dir amb tota rotunditat des d'aquesta tribuna, que hi ha indicis seriosos que la seva política és poc transparent, és arbitrària, és clientelar, és electoralista. Vostè em dirà quan pugi aquí que «proves», i avui tenim una prova esplèndida, senyor Comas: ahir, al diari de *La Vanguardia*, a primera pàgina, el Síndic de Greuges assenyalava que vostè, en el tema del Besòs, havia fet política electoralista, la mateixa política que vostè té respecte a les subvencions. I es queixava el senyor Síndic de Greuges que no s'hagués tingut cap mena de respecte amb una institució que, si té algun valor, és que sigui respectada pel poble de Catalunya. Vostè també ha arrasat amb aquesta institució tan noble, vostè també ha arrasat, per aquest criteri electoralista, amb les institucions de Catalunya.

Avui, senyor Conseller, tenim de nou aquesta oportunitat de tornar a explicar per què l'article 9.2. Jo ja he repassat els pres-

supostos, perquè s'acaben el dia 27, i aquest any ha aparegut també una cosa nova en els pressupostos, que jo interpreto que vostè ja està pressupostant aquesta manera arbitrària i electorària de repartir els diners públics i és que s'ha reservat 1.200 milions de pessetes en els pressupostos d'aquest any per repartir en casos d'extrema necessitat. I jo m'aventuro a dir que vostè ja s'està reservant a repartir subvencions per aquest article 9.2 del Pressupost, que jo insisteixo que no té cap raó de ser jurídica, cap raó de ser política per aplicar en aquesta Conselleria, perquè insisteixo que les prestacions d'urgència ja estan recollides a tota la normativa en vigor.

Mentrestant altres institucions es queixen que allò que ha anat per concurrència pública no els ho paguen, i vostè està retardant els pagaments. Un exemple claríssim és l'Ajuntament de Barcelona, que fa sis mesos li ha presentat totes les certificacions dels diners que ha de cobrar per al tema d'atenció primària, que, en aquests moments, vostè encara no ha donat ni un duro i que, en aquests moments, l'Ajuntament de Barcelona s'haurà d'endeutar per pagar salaris per a l'atenció primària. Entre que vostè no compleix aquells compromisos escrits en un conveni amb l'Ajuntament, reparteix per aquesta política, que jo no sé com explicitar, que vostè dóna, dels diners de la seva Conselleria, per aquest article, que no té cap mena de control. I no em digui, com li va dir a la senyora Rosa Barenys, que no és fosca perquè surt al Diari de la Generalitat; el que surt al Diari de la Generalitat és: «he donat tant a tant»; el que no surt al Diari de la Generalitat és per què i per què per la via de l'article 9.2.

Vull dir-li, senyor Comas, que no vull entrar aquí en la justícia de cap dels motius pels quals vostè ha donat diners, perquè si entréssim aquí, a la millor també arribaríem a la conclusió que aquelles subvencions que vostè dóna pel 39.88 també són arbitràries. Quan vostè retalla a uns per donar una mica més a l'altre. I no és això el que estem discutint; el que estem discutint és la fórmula legal que vostè no treu diners públics a concurrència pública i en uns altres casos sí. Per què en un cas utilitza diners per la via directa de la seva butxaca i per què en uns altres han d'anar a concurrència pública? Aquest és el tema; no és qui demana i per qui ho demana. Que jo estic en la seguretat que, fins i tot, quan demana un diputat o quan demana el porter o quan demana algú és perquè ho necessita; jo no dubto que ho necessita. Del que jo dubto és que vostè sigui just i compleixi la llei i alguna cosa tan important en un Estat de dret que és que tots els ciutadans són iguals davant de la llei. Tots els ciutadans són iguals davant de la llei a excepció de quan es dirigeixen a la seva Conselleria, senyor Comas.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas. *(Xiulets. Remor de veus.)* Silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt Honorable senyor President... *(remor de veus)*, senyores i senyors diputats, senyora Diputada, com vostè ha dit bé aquest tema és un tema que ha estat debatut no tan sols en ocasió de la interpellació que es va substanciar el 15 de març i que pot llegir, no algun tros, sinó el conjunt del debat que es va tenir, també en una pregunta que vostè va formular un parell de mesos abans, el 30 de gener, o almenys va aparèixer al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 129, el 30 de ge-

ner, sobre el mateix tema i que va ser ja substanciada. Per tant, aquest és un tema que podem parlar, però és un tema debatut.

Jo crec que va quedar clar –i em sembla que això quedaria clar en qualsevol judici i anàlisi que es fes– que la institució de la Generalitat és, en relació amb l'Estat, per descomptat, i àdhuc amb algunes de més properes, la que té uns aspectes, una actuació en aquesta qüestió més transparent.

Del que vostè ha assenyalat hi ha poques coses noves; de qualsevol manera jo m'hi referiré; espero no deixar cap tema i, si no, vostè m'ho recordarà després.

Què s'ha produït des d'aleshores fins ara que ho vam debatre? S'ha produït que la Sindicatura de Comptes, per exemple, ha fiscalitzat les subvencions de l'any 89 i no hi ha encara el dictamen, ja l'emetrà, però estic segur que serà correcte perquè ho és. Però també s'ha produït una altra cosa, que jo els vaig dir en aquest i que vostè no n'ha fet ús, com tampoc n'ha fet ús cap dels diputats de la coalició o del partit que em va fer la interpellació en aquell moment, que aquells expedients, aquelles subvencions que vostès volguessin, les podrien analitzar, vostès poden demanar aquests expedients. Això poques administracions ho permeten i jo els ho vaig oferir i l'oferta continua en peu. Jo, quan vaig estar a l'oposició en una altra institució, en què vostès, amb un altre partit d'aquesta Cambra, porten la majoria, no vaig tenir aquesta oportunitat; jo els l'ofereixo.

Aleshores, aleshores... *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Jo els ofereixo en qualsevol moment de l'any. Jo tenia quinze dies, i me'ls posaven al mes d'agost, per a tota la documentació de la institució. Però vostès ho poden tenir en qualsevol moment; demanin qualsevol subvenció que es doni, demanin l'expedient i la mateixa documentació que ha tingut el senyor Síndic, que ha vingut, la tindran vostès. Per tant, aquesta és una qüestió clara.

Per què es passa al 9.2? Una de les qüestions que l'any 89, per manca, creïem, d'un altre mecanisme, es va passar al 9.2; aquest any ja no s'hi ha passat, ja hi ha una convocatòria que acaba el 30 de novembre, si la memòria no em falla en aquests moments, però, en tot cas, hi ha dintre l'Administració pública un òrgan que vetlla per la legalitat, que és la Intervenció, i la Intervenció ho permet. Aleshores, que vostè..., el seu criteri és molt respectable, jo el respecto molt, però per sobre del seu criteri, en aquest aspecte, hi ha el de la Intervenció, que, aleshores, ha de permetre o no ha de permetre utilitzar un mecanisme o utilitzar-ne un altre. Aleshores, aquesta..., això és així.

El punt 9.2..., la clàusula 9.2 és una clàusula que determina la possibilitat d'una llei; per tant, no és una ordre ni un decret –que també és normativa–, és una llei, la Llei de Pressupostos. I, per tant, el Conseller que els parla té el deure, té el dret, té el deure d'utilitzar-lo quan creu que l'ha d'utilitzar i, en tot cas, si en algun moment ho fes no adequadament, l'Interventor ja l'advertiria. Per tant, aquesta és la qüestió concreta que jo puc dir al respecte, perquè vostè m'ha dit que no, que del que es tracta de parlar és això. Doncs, suposo que haurem de parlar d'algunes altres coses i aprofitar la interpellació per parlar d'altres coses perquè això és ben clar que és aquest punt. Vull dir, la interpretació, la vigilància de la legislació té, a l'Administració pública, un òrgan precís, concret, que és la Intervenció, que és el que determina si les Conselleries utilitzem degudament o indegudament els drets que ens dóna determinada legislació.

Diu vostè: «és que les subvencions, les demanen...» Oh, és que totes les subvencions es demanen tant si és per convocatòria com si no és per convocatòria, tant si és pel punt 9.2 com si és per convocatòria de subvencions, totes es demanen. Jo no veig que hi hagi cap possibilitat que, aleshores, en funció de cap convocatòria es pugui donar res, es pugui plantejar de concedir res sense que les subvencions es demanin. I totes les que es demanen i totes les que es concedeixen..., és evident perquè es té la convicció que són justes. Jo el que vaig dir, vostè, o no em vaig expressar bé..., no ha llegit en aquest punt l'acta, o vostè no ho ha llegit completament o jo no em vaig expressar bé, però el fet és que jo vaig dir que, després d'haver-la donat, jo podia tenir el dubte de si aquella subvenció va estar millor donada o pitjor donada, però, en el moment que es va donar, evidentment que estàvem molt convençuts que això era una subvenció justa, i, per altra banda —recordi que també es va dir—, que aquí no tan sols teníem la petició del senyor Diputat d'aquesta Cambra que l'havia demanat, sinó que també teníem la conformitat i el suport de l'Ajuntament i dels Serveis Socials de l'Ajuntament.

Bé, quant a l'Ajuntament de Barcelona, que vostè s'hi ha referit: escolti, no hem pagat aquesta quantitat d'atenció primària entre altres coses perquè espero que això es produirà entre avui i demà o entre avui i a principis de la setmana que ve, però el Govern central, el Ministerio de Asuntos Sociales no ens ha assignat encara —encara ara, a hores d'ara— el *Plan Concertado*, que regula aquest any i que té a veure amb una part dels fons que, realment, hi ha pressupostats. Per tant, és aquesta la qüestió. L'Ajuntament de Barcelona no ho coneix gaire bé, això, no ho coneix gaire bé.

Bé, aquesta és la qüestió. Aleshores, quina és la política, vostès em pregunten, en general, de subvencions del Departament de Benestar Social? Jo els he de tornar a dir que la diversitat de competències en el Departament comporta que les subvencions atorgades segueixin dues vies de concessió diferents: d'una banda, i d'acord amb la temàtica de cada direcció general, a instàncies d'aquestes, es publiquen en el *Diari Oficial de la Generalitat* les ordres de convocatòria pertinents, atenent els programes establerts de cada direcció general.

I en matèria de serveis comunitaris, per exemple, sobre convocatòria pública destinada a entitats privades sense finalitat de lucre, dedicades a activitats veïnals i comunitàries de caràcter cívic i associatiu, per a la realització d'obres, per a l'adquisició de mobiliari, equipament, funcionament de locals i centres socials...

La Direcció General d'Afers Socials convoca també ordre de convocatòria pública per atorgar subvencions a entitats privades i ajuntaments de menys de 20.000 habitants que realitzin activitats en el camp de la formació d'adults.

I, pel que fa a la Direcció General d'Atenció a la Infància, també mitjançant l'Ordre de convocatòria del 6 d'abril del 89, en el cas de l'any passat, es van fer públics els requisits per optar a les oposicions per al programa d'inversions, etcètera, que regula l'actuació d'aquesta Direcció General i també, aleshores, en funció de la Moció que va aprovar aquesta Cambra, el 29 de març del 90, es va publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat*, amb data 29 de maig del 90, una ordre de convocatòria de concessió de subvencions per a entitats cíviques i socials que, com em sembla que abans li he dit, acaba el 30 de novembre d'aquest any.

Bé, aquesta és la qüestió, el marc en el qual ens movem. I l'any passat, l'any 89, que no teníem oberta aquesta via de la convocatòria, aquesta darrera que acabo d'esmentar, el conjunt de subvencions que es va donar sense convocatòria per al capítol 9.2, que vostè ha assenyalat, va ser el 2,3% dels que el Departament va donar. Per tant, res de tot això és exagerat.

I, en tot cas, doncs, tot està plenament justificat, segons diu el senyor Interventor, segons diu la institució de la Intervenció, i segons jo espero que reflectirà l'Informe de la Sindicatura de Comptes.

Vostès han mencionat aquí dues subvencions que es van concedir, que jo aquí no tinc els expedients, però que els poso a la seva... Jo el trucaré perquè vostè els pugui analitzar, ja que aquests vostè els ha expressat, un de la UNESCO i un del Secretariat del Voluntariat. Els tindrà a la seva disposició del perquè es va seguir aquesta via, i no una altra.

Per tant, això és el que jo els puc dir, i em sembla que he contestat al conjunt del que vostè m'ha preguntat.

Quant a la trucada de l'Alcalde de Sant Vicenç dels Horts, ja la tindrà; el que passa és que no he pogut resoldre el que em va demanar, però ja tindrà la trucada i tindrà la resposta, i tindrà la col·laboració del Departament, perquè entre altres coses és la meva obligació estar a disposició de tots els ajuntaments i també de l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Rosa Fabian pot fer ús del dret de rèplica.

La Sra. FABIAN: Senyor Conseller, ja deixo els papers a l'escó, ja no vull discutir més amb vostè. En aquests moments, el que és palès és que institucions importants de Catalunya li han perdut el respecte, que part d'aquesta Cambra —ahir va ser claríssim— ja li hem perdut el respecte. Per tant, jo només vull fer palès que el Grup d'Iniciativa per Catalunya rebutja de manera contundent aquesta política electoralista i clientelar i li anuncio que l'únic punt de la Moció del proper dia serà que demanarem la reprovació de l'actuació del Conseller de Benestar Social, la seva reprovació, senyor Comas.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. L'Honorable Conseller vol fer ús de la paraula? (Pausa.) Moltes gràcies. (Remor de veus.)

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre els accessos a Barcelona... —senyor Sala, no té la paraula—, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Ramon Camp i Batalla; per presentar-la, té la paraula l'Il·lustre senyor Ramon Camp.

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre els Accessos a Barcelona

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, vam tenir ocasió en el darrer Ple de poder entrar en la matèria dels accessos a Barcelona, formulada a través d'una interpe·llació, i que va ocasionar que el Govern, per boca del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, ens fes un plantejament general de la situació que avui dia presenten aquests accessos, de les obres que hi estan en marxa, i també de les dificultats, els retards, les situacions difícils en què es troben alguns d'ells.

En el moment de fer aquesta Moció, el Diputat que els parla va creure convenient de concretar-la en un d'aquests accessos, per la importància que té en aquests moments, i per la situació estranya, difícil, en què ens ha situat, en aquest cas, l'Administració central. Em refereixo a la variant de la Nacional II al seu pas pel Maresme. I això ho vaig fer per no donar ocasió a fer uns plantejaments que portessin a embolicar la troca, que portessin a fer cortines de fum i a disfressar el que és un incompliment flagrant i el que és un engany meridià en aquest tema. Perquè el que ha succeït en aquesta qüestió és realment greu, i no es pot barrejar amb unes discussions generals d'autopistes globalment considerades. Aquí no estem discutint ni es posa a discussió un tema d'autopistes en general, sinó un tema d'una carretera nacional de l'Estat —que per això és competència de l'Estat—, una carretera que no és operativa, i una carretera a què s'havia de donar una sortida. Aquesta sortida havia estat presa pel Govern de l'Estat, a través del Pla General de Carreteres, s'havia fet tota una tramitació administrativa, durant quatre anys s'havia treballat en una solució determinada, i en un moment concret es varia i es fa un pas enrere i es deixa tot un plantejament i totes unes expectatives absolutament anul·lades o en perill de ser anul·lades.

A Catalunya hi ha d'haver autopistes, i no passa res perquè algunes autopistes siguin de peatge. Això queda clar a Catalunya i queda clar a molts països del món en general, d'Europa, dels Estats Units, d'Amèrica en general. Trobem exemples d'aquests a dojo, i això és així perquè és una de les fórmules de finançament i una de les fórmules efectives de fer vies ràpides. Ara bé, sempre s'ha de plantejar quan hi ha alternatives públiques a aquestes carreteres. I aquest no és el cas en què es planteja aquesta situació en la qual es volia fer una nova variant de la Nacional II amb unes característiques d'autovia, i aquestes característiques són les que havien de portar a una solució definitiva d'aquesta carretera, que, per altra banda, eren coincidents amb les característiques d'aquest traçat en el seu conjunt. És a dir, des de Madrid fins a la Jonquera és el conjunt d'aquesta carretera Nacional II, i en aquests moments s'està fent obra en tota aquesta carretera, amb aquestes característiques d'autovia; tant a la zona, doncs, de Madrid a Guadalajara, com a la zona fins a Saragossa, com a la zona fins a Lleida, Lleida-Cervera, com la d'Igualada-Martorell, com també a la projectada autovia del Baix Llobregat, com a la variant de Girona... És a dir, en general s'està passant aquesta carretera a una nova situació que és lògica, atès el volum de trànsit que hi circula, i que és la perspectiva, a més a més, de futur, de segle XXI que ha de tenir una xarxa bàsica de comunicacions com aquesta. L'única excepció es planteja en el cas del Maresme.

Bé, en conseqüència, aquest nou plantejament és el que porta aquest Diputat a concretar la seva Moció només en el tema dels accessos a Barcelona en relació amb la Nacional II i concretament en el tema del Maresme. I deia que això ho faig per no embolicar la troca per a aquest tema, que després no es puguí dir que això és un tema d'autopistes en general, i barrejar-ho amb el tema d'autopistes, i també perquè no es digui que aquest ara, actualment, és un problema entre administracions. Aquest no és un problema entre administracions; aquest, simplement, és un problema de complir unes previsions que estaven anunciades, estaven fortament compromeses i que per part del MOPU, del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, és a

dir, del Govern central, no es volen atendre. No és un problema entre administracions.

Hi ha, en aquest cas, una situació —i el Govern de la Generalitat la va explicar—, una posició clara del Govern de Catalunya, que, a la vista d'una situació que ens pot portar a una desinversió de 35.000 milions de pessetes, el Govern de Catalunya pren una decisió valenta, d'intervenir en aquest assumpte i de mirar d'assegurar aquesta inversió. I atès que el Ministre d'Obres Públiques, al seu moment, va dir que no podia atendre aquest compromís, compromís que —ho repeteixo— era del Govern de l'Estat, compromís que havia estat refermat personalment pel mateix Ministre, i compromís que havia portat a treballar durant quatre anys en una línia determinada, atès que el Ministre vincula aquesta obra en el sentit de dir que no pot atendre-la perquè s'havia compromès en altres inversions, el Govern de la Generalitat allibera, d'alguna manera, o posa els mecanismes per alliberar d'aquests compromisos el Ministeri d'Obres Públiques.

Això és així ja que el Ministre, a finals de l'any 89, va signar un conveni amb la Generalitat de finançament de la pota sud; en aquell moment no va dir res, no va vincular res, ni una obra ni l'altra, va ser posteriorment, el mes de juliol, quan el Ministre va expressar la vinculació en el sentit de dir que, atès que s'havia compromès en el finançament de la pota sud, no podia atendre la inversió que havia previst en el Maresme. El Govern de Catalunya, a la vista d'aquests fets i a la vista que, realment, les negociacions que es portaven a terme entre les administracions locals o bé entre algun partit determinat i el Ministeri d'Obres Públiques, doncs, anaven cap a posar un peatge, en definitiva, fa una proposta —concretament un mes enrere— en la línia d'assumir aquesta part del finançament de la pota sud i en conseqüència, ho repeteixo, allibera del compromís el Ministeri.

Si hi havia alguna excusa per al Ministeri, ja no hi era; fins i tot una excusa que no era tan excusa, perquè al seu moment, al moment de signar els convenis corresponents, no ho va dir. És a dir que no hi ha cap plantejament ni cap justificació per al canvi de criteri en aquest tema. Bé, ha passat un mes des d'aquell plantejament, i el silenci ha estat la norma d'actuació del Ministeri i, en conseqüència, no s'ha respost al Govern ni s'ha fet cap gest en la línia de negociació que podria portar a la superació d'aquest problema.

Això és un tema greu, perquè una cosa és clara, que és la urgència de fer aquesta obra, és a dir que ningú es pensi que discutint, discutint, aquesta obra s'anirà endarrerint i no es farà. Aquesta obra s'ha de fer, i d'aquí a quatre dies pot començar a haver-hi una certa mobilització en el sentit d'exigir que aquesta obra es faci de manera immediata, perquè el que no es pot pretendre és que a base d'elements dilatoris aquesta obra no es realitzi. Entre altres coses, perquè la necessitat és tan peremptòria que no té cap justificació, el seu endarreriment. I en aquest sentit jo espero que siguin prou clares per a la Cambra les justificacions que van portar a aquest plantejament, atès que el que es planteja aquí és fer una variant de la Nacional II.

Aquest plantejament ha estat recollit favorablement per totes les forces polítiques, a nivell local; ha estat recollit també favorablement i ha estat expressat a nivell de tot Catalunya en un sentit positiu, i per tant crec que avui es produirà una votació unànime per coherència amb el que s'ha manifestat fins ara,

sempre, tots els partits, tots els grups parlamentaris amb representació en aquesta Cambra, han estat favorables a aquest posicionament que defensa la Moció en qüestió.

Crec que ara, per coherència, per credibilitat, es mantindrà aquesta posició perquè una altra cosa seria una minva important en la confiança que els partits polítics han d'inspirar els ciutadans. Un canvi de plantejament que no sigui defensar nítidament..., aquí no es fa cap altra valoració que simplement defensar el canvi, i defensar concretament que la variant de la Nacional II en el Maresme es faci, i es faci gratuïta, com s'havia promès, no s'hi posa cap altre element, això ha estat sempre recollit per tothom. Per tant, crec que serà votat favorablement. No crec que puguem dir d'aquí a un temps que aquest ha estat un exemple emblemàtic de seguidisme de ningú. És a dir, crec que aquí hi ha hagut una gran ocasió perquè tothom pugui mantenir una posició de fermesa i que no es produeixin situacions de seguidisme que desfalcarien la confiança que han de tenir els ciutadans en els partits polítics i, concretament, en algun partit polític.

Votar «no» a aquesta Moció seria tant com fer-se còmplice en primera persona d'un engany flagrant i de no ser solidaris amb el que durant molts anys han defensat tots els representants en la zona en concret. Votar «no» seria tant com estar d'acord a fer una desinversió de 35.000 milions de pessetes a Catalunya. Votar «no» seria tant com estar d'acord a castigar tots els usuaris catalans de la xarxa d'autopistes de carreteres de l'Estat, és a dir, l'autopista de Girona, la de Tarragona, la de Lleida, que se'ls allargui la concessió administrativa durant molts anys; votar «no», per tant, seria tant com dinamitar un projecte de comarca molt important; votar «no» seria tant com perdre la credibilitat de la formació que ho faci.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camp. Ha esmenat la Moció l'Agrupació Parlamentària del CDS; per defensar aquesta esmena, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, la nostra agrupació parlamentària ha presentat dues esmenes a aquesta Moció subsegüent a la interpellació, que ja hauríem d'anomenar de l'autovia del Maresme, per parlar clarament.

L'esmena número 1 pretén instar el Consell Executiu a continuar plantejant al Govern de l'Estat la necessitat que la projectada variant de la carretera Nacional II, des de Mataró fins a Palafolls, sigui íntegrament finançada amb càrrec als pressupostos generals de l'Estat i, en conseqüència, la seva utilització tingui el caràcter de gratuïta.

Presentem aquesta esmena, senyor President, amb un doble esperit, com vostè veu, ja que aquesta esmena coincideix amb els criteris que conté el text total de la Moció, només amb la precisió d'evitar la referència a la substitució de l'actual traçat d'aquesta carretera, que en tot cas ens agradaria que s'eliminés del text de la Moció, si fos possible, o, en tot cas, fer una nova formulació d'aquesta precisió tècnica.

Però també ho fem amb la pretensió d'evitar qualsevol temptació demagògica quan parlem d'autopistes. Dic això perquè, des que la democràcia va arribar a aquest país, amb les autopistes s'ha fet molta demagògia. Quan els socialistes assumeixen democràticament el poder l'any 82, tenien com a postulat que això de fer autopistes de peatge era regressiu, que

progressista era fer autopistes lliures de peatge, i és cert que, d'acord amb aquest criteri, s'han posat a fer autopistes de peatge, doncs, per a tots els itineraris principals de l'Estat espanyol. Però també en aquest cas els socialistes han canviat de criteri i ara ens anuncien que a partir del 92 la cosa canviarà i que a partir del 92 encetaran tot un pla d'autopistes de peatge, en molts dels casos coincident en el seu traçat amb aquestes autopistes o de forma paral·lela amb aquestes autopistes, que ara en molts casos, amb molta menys rapidesa que la desitjable, s'estan executant a Espanya.

Aquest canvi, el considerem, des de la nostra posició política, com a pura demagògia. L'autovia del Maresme es configura com una variant de la carretera Nacional II i, com a conseqüència d'aquesta definició, és competència exclusiva de l'administració de l'Estat, en definitiva, és competència del MOPU, competència que havia assumit i que l'havia expressat políticament, manifestant no només en les negociacions a què ha fet esment l'Il·lustre Diputat senyor Camp, sinó en el compromís polític substanciat en l'anunci de la licitació de l'execució d'aquestes obres; al Butlletí Oficial de l'Estat figura l'anunci que és el compromís polític de la licitació, això sí, hi figura amb el pervers criteri de deliberadament anunciar unes obres a un preu molt més baix del de mercat; es va anunciar amb un preu de 23.000 milions de pessetes la licitació, quan ara mateix el mateix Ministeri sap que aquestes obres costaran 36.000 milions de pessetes; s'anuncien 13.000 milions menys que el preu de mercat amb la perversa intenció que l'obra quedi deserta, que cap contractista pugui acceptar a aquest preu la seva execució i, en definitiva, amb l'esperit de distreure el personal, fer volar coloms i allargar la decisió final de la seva execució. Fins aquí la defensa de la nostra esmena número 1.

En un moment determinat, i aquí començaríem la defensa de l'esmena número 2, surt a escena l'anomenat «Pla Felipe», que segons sembla —i d'aquest «Pla Felipe» nosaltres almenys no tenim més que les referències dels mitjans de comunicació— té com a objectiu la millora dels accessos a les grans ciutats, tant mitjançant carreteres de tot tipus com mitjançant l'increment del transport ferroviari. Aquest «Pla Felipe», que ningú ha estat capaç d'explicar amb claredat, i jo crec que el Ministre Barrio-nuevo ha anunciat ja tres o quatre vegades la vinguda a Barcelona per explicar aquest pla i fins ara no l'hem vist per aquí, doncs, suposa una inversió d'1,6 bilions de pessetes, i dins del qual ja s'inclouen obres que ja estan pressupostades i moltes d'elles en execució, i d'altres que s'afegeixen a aquest pla, de tal forma que només 445 milions de pessetes, és a dir, la quarta part del total del pla correspon a obres de nova execució.

Ara bé, com es finança aquest pla?, doncs, mitjançant una aportació del 73% de l'administració central; les corporacions locals finançaran el 24%, i l'empresa privada finançarà el 2,2% d'aquest pla, és a dir, finançarà 36.000 milions de pessetes; curiosament, aquests 36.000 milions de pessetes coincideixen amb el pressupost de l'autovia del Maresme, que des de la consideració inicial d'autovia lliure de peatge i a càrrec dels pressupostos de l'Estat, doncs, esdevé miraculosament l'única obra del «Pla Felipe» que es finançarà mitjançant no aportacions de l'empresa privada, aportacions inicials de l'empresa privada que després pagarem mitjançant peatge tots els usuaris. Això sí, això sí, s'ofereix per part del Govern, s'ofereix per part del MOPU un peatge descafeïnat, un peatge tou, un peatge més ba-

rat que el que ara és vigent al tram Montgat-Mataró. I això, com s'obté? És a dir, que és que hi ha algun miracle a fer aquí? És que les obres de l'autovia del Maresme costaran menys diners? No, no, hi ha una altra condició, hi ha una altra condició subreptícia, preocupant, i el que proposa el MOPU és, sense més, prorrogar deu anys la concessió de l'explotació de la resta de les autopistes catalanes a l'actual concessionària, ACESA, Autopistas Concesionaria Española, Societat Anònima, naturalment, naturalment sense cap tipus de concurs públic, de tal forma que amb el benefici suplementari que pugui obtenir amb aquesta concessió suplementària i gratuïta —«gratuïta»: vull dir que fa gratuïtament el Govern o que pretén fer gratuïtament el Govern— més el peatge tou, doncs, hi hagi diners suficients com per construir aquesta autovia del Maresme.

Aquest procediment la veritat és que tampoc és novetat, fins i tot tampoc és novetat a Catalunya, perquè la mateixa Generalitat, doncs, ja ho ha utilitzat quan ha augmentat la concessió de l'autopista Terrassa-Manresa, mitjançant un ramal, sense cap tipus de concurs públic, mitjançant ramal Terrassa-Rubí, que jo crec que no té massa a veure amb l'itinerari principal de Terrassa-Manresa.

Doncs, bé, jo crec que aquí no cal barrejar el finançament de l'autovia del Maresme amb el finançament de les obres olímpiques, ni cal barrejar el finançament de l'autovia del Maresme amb el compromís que pugui tenir, doncs, el MOPU —que el té, signat— amb el finançament de la pota sud, ni de la pota nord. Aquí el que cal fer és que el MOPU, doncs, assumeixi els compromisos que ell, en exercici de les seves competències, havia assumit.

I jo crec que és bo, jo crec que seria bo, senyores diputades, senyors diputats, que el Parlament de Catalunya, d'acord amb el text de l'esmena número 2 de la nostra Moció, expressés unànimement el rebuig a qualsevol fórmula de finançament d'aquesta variant de la Nacional II que comporti compensacions econòmiques derivades d'una possible ampliació de la concessió de les autopistes de l'Estat a Catalunya.

Gràcies, senyor President; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Ara poden intervenir els grups parlamentaris que no han presentat esmenes. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en el moment en què va entrar en aquest Parlament com a tema monogràfic el debat sobre política territorial, nosaltres vam incloure ja el tema dels accessos a Barcelona, vam ser els primers a fer-ho —probablement per aquell trist privilegi en aquests moments que ens dona ser els primers, en la mesura que les intervencions es fan dels grups menors als grups majors—, i vam referir-nos amb claredat i amb tota precisió a la circumstància que, mentre resultava que tots els accessos a la ciutat de Barcelona, a la pràctica totalitat dels accessos, tant dels accessos reals, existents ja en aquests moments, com els accessos futurs, que es preveuen de construir —des de túnels fins a autovies—, eren de peatge, resultava, dèiem, que els accessos, en canvi, a la capital de l'Estat no eren pas de peatge, sinó que tenien tots un caràcter gratuït.

A aquesta afirmació nostra, vam llegir amb goig com dies

després un destacat portaveu socialista s'hi referia, tot indicant que podíem començar a parlar, probablement, si això es mantenia, d'un greuge comparatiu entre els accessos a la ciutat de Barcelona i els accessos a la ciutat de Madrid.

Vam dir en aquell moment i ho diem ara, i ho repetim, que estem a favor de la gratuïtat dels accessos a la ciutat de Barcelona, que plantegem també —com ho farem properament en una proposició no de llei— la gratuïtat de les autopistes a Catalunya, i que cal, evidentment, que les administracions compleixin els seus compromisos, els compromisos que han adquirit.

Això ens porta a votar favorablement aquesta proposta, amb el benentès que creiem que amb tota precisió i encert les esmenes del CDS la fan més al nostre gust i en aquest sentit el que cal és que comencin urgentment aquestes obres, que comencin i que es proposin com a objectiu el seu caràcter gratuït, perquè el que cal és definitivament desembussar aquesta àrea de la ciutat i, si pot ser, que el traçat i, sobretot, les circumstàncies econòmiques siguin força més afortunades de les que han estat fins ara les de l'autopista Terrassa-Manresa.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El Grup parlamentari Mixt, vol intervenir? *(Pausa.)* Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor President. Per anunciar el nostre vot favorable; el nostre vot favorable a la Moció que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, però fent constar que hi votarem perquè és una moció justa, és una causa justa, però curta de mires.

Fa unes setmanes, en Comissió es va veure una proposició no de llei del Grup Socialista que demanava la gratuïtat de les autopistes de la Generalitat; va ser evidentment votada en contra pel grup de la majoria. Avui en veiem una altra que demana l'autopista del Maresme, i previsiblement, doncs, pot estar votada en contra pel Grup Socialista. Nosaltres volem una cosa i l'altra: la gratuïtat d'unes i la gratuïtat de les altres.

Nosaltres vam presentar a primers d'aquest mes una proposició no de llei que anava en aquest sentit, la tenim ja presentada i entrada a registre, i en el mateix sentit pensàvem presentar una esmena d'addició de dos punts a aquesta moció, que parlés també del sentit de la gratuïtat de les autopistes de la Generalitat, de les futures autopistes de la Generalitat i de les autopistes del MOPU, però per un error administratiu dels nostres serveis administratius no ha estat admesa a tràmit perquè es va presentar amb una mica de retard. I jo en aquest moment, doncs, gairebé que me n'alegro, perquè després de sentir la intervenció del senyor Camp, doncs, es podria interpretar que les nostres esmenes volien ser aquesta cortina de fum, aquest aiguabarreig entre una cosa i l'altra i, per tant, doncs, això donarà la possibilitat que avui votem unànimement —confio jo— aquesta Moció, i que el Grup de la majoria, el dia que es vegi en Comissió la nostra proposició no de llei, com que ja haurà desaparegut la cortina de fum, podrà votar a favor també que el peatge de les autopistes Manresa-Terrassa i les futures, de Terrassa-Rubí i la del Garraf, siguin també gratuïtes, o bé emprendre les accions davant del Govern de l'Estat no tan sols perquè l'autopista del Maresme sigui gratuïta, sinó perquè també ho sigui la B-30 o el tram de l'autopista A-7, per exemple, que està inclòs com a via d'evacuació alternativa als plans d'emergència nuclear i química de la província de Tarragona.

Votarem a favor d'aquesta moció, no tan sols pels motius de compromís, que sembla que són els que més pesen en aquest cas en l'explicació que jo he donat..., no n'hi ha prou amb els motius de compromís, perquè, d'incompliments, la història n'és plena, i, doncs, també es podria parlar dels incompliments que des de fa deu anys hi ha en la construcció de l'eix transversal.

Els arguments bons, entenc jo, són els de la substitució del traçat de la Nacional II, convertir aquesta autopista en una variant; el perill que presenta o que representa una travessera dintre d'un casc urbà; el millor aprofitament que es pot donar amb aquesta alternativa a l'organització o a la distribució territorial d'una comarca, però sense oblidar que en un context més general Catalunya és un país que compta amb una considerable xarxa d'autopistes que ha d'ésser ampliada per tal de donar resposta a la demanda d'una societat en constant activitat que veu saturades les seves vies de circulació principal per la seva situació de pas obligat tant de turistes europeus que tenen com a destinació tot l'Estat espanyol com de transportistes que exporten per carretera a la resta d'Europa.

Aquestes vies de circulació preferent, que són les autopistes, reben també el transport obligat de mercaderies perilloses, estan contemplades en diversos plans d'emergència —com deia— com a vies d'evacuació i són imprescindibles per a una fluida circulació entre la gran capital que és Barcelona i altres nuclis importants de població del seu entorn i entre aquests mateixos.

Per tot l'esmentat és fàcil comprendre que avui dia l'autopista no pot ser considerada com una via alternativa i elitista, sinó com una xarxa bàsica i segura a la qual tot ciutadà pugui accedir sense condicionaments de tipus econòmic personal, ni ser utilitzada com a moneda de canvi de cap altra actuació d'infraestructures de les diferents administracions.

Malgrat tot, tampoc es pot oblidar el règim de concessió en què es troba l'explotació de les actualment en funcionament i la gradualitat que caldrà emprar en la seva liberalització a base de marcar-ne prioritats raonades, si bé cal definir els criteris a utilitzar en les de futura construcció, i els criteris a utilitzar jo crec que són vàlids no tan sols per a l'autopista del Maresme, que són els de gratuïtat total, i per això hi votarem a favor, però també, en aquesta definició de criteris, doncs, haig d'anunciar també que, al seu dia, vam presentar una proposició no de llei i en la mateixa direcció confio que, al seu dia, el Grup de la majoria també hi votarà a favor.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup Popular...

El Sr. PEREA: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Solament per anunciar el nostre vot favorable a la Moció presentada per l'Il·lustre senyor Camp.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. El nostre Grup s'ha manifestat reiteradament sobre aquest tema, tant al Maresme com aquí. Hi ha raons objectives, presump-

teges comparatius, pressió social justa per reclamar la gratuïtat de l'autopista.

Per economia de temps em limito, per tant, a dir, President, que votarem que sí, tant si el ponent de la..., qui té la Moció accepta com si no accepta l'esmena de l'Agrupació del CDS, les dues esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs. (*Remor de veus.*) Silenci!

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies. Jo em volia dirigir al Conseller d'Obres Públiques, el senyor Molins, que és el que, realment, hi entén, es veu, de carreteres i sap com estan les coses i és el que està donant concessions i permisos..., i permisos per fer autopistes que tots coneixem, Terrassa-Manresa...

El Sr. PRESIDENT: El que ha formulat la Moció és el senyor...

El Sr. TOMÀS: Sí, sí, ja ho sé, senyor President. Moltes gràcies. Molt agraït, sí.

I, lògicament, quan l'altre dia es va formular la Moció, respecte als accessos a Barcelona, lògicament, nosaltres ens esperàvem una moció en aquest sentit; és a dir, des de la perspectiva del Grup que representa el senyor Camp, de dir com estan els accessos a Barcelona, vista la problemàtica actual que planteja tot el trànsit, ja molt dens, com es troben les situacions i les obres en marxa, si els compliments previstos i formulats s'estaven complint; per exemple, si ja hi havia regularitat a la carretera de Castelldefels, si les autopistes TABASA —Terrassa-Rubí— funcionaven, si s'havien rectificat ja tots els errors de construcció de la Terrassa-Manresa, si s'havien ja modificat els peatges, els més cars d'Europa, d'aquestes autopistes, eh? Si la B-500, que passa per Santa Coloma-Barcelona, ja estava en marxa, d'acord amb la proposta de recursos socialista de l'any passat als pressupostos, que aquest any ho tornarem a realitzar novament, eh? Si tota la solució de les autopistes cap al sud, Tarragona, etcètera, ja funcionaven; si l'eix transversal..., i dic l'eix transversal perquè el senyor Diputat l'altre dia va fer referència a Cervera-Lleida com una gran actuació del Ministeri d'Obres Públiques, que és una part de l'eix transversal, que serà autovia, no el que sembla que dissenyi la Generalitat en la part que li pertoca...

El Sr. PRESIDENT: Vagi a la Moció...

El Sr. TOMÀS: Sí, vagi a la Moció, senyor President. (*Remor de veus.*) Sí, jo voldria recordar al senyor President que parlem d'accessos a Barcelona; si vostè sintonitza amb la intervenció del senyor Diputat és una altra cosa, però aquí parlem d'accessos a Barcelona, eh? (*Remor de veus.*)

En qualsevol cas, senyor Camp, crec que, aquest tema, vostè l'ha portat malament —l'ha portat malament. Vostè és el President d'un consell comarcal..., jo no sé si vostè no té contactes amb el Conseller, no ho sé, però que vingui aquí a formular el que pot formular com a president del consell comarcal, em sembla, doncs, francament, poc útil, poc útil, perquè aquesta és una interpellació i una moció que vostè l'hauria hagut de formular en una altra Cambra, que és el Congrés de Diputats. Crec que el seu Grup no ha presentat cap iniciativa en aquest sentit al Congrés de Diputats; vol dir que la seva interpretació d'aquest tema és un tema que no va a plantejar cap solució als accessos a

Barcelona i no va a plantejar cap solució al tema que a vostè, doncs, més el preocupa.

I, a més a més, ha fet una cosa que és molt dolenta, que és intentar polititzar aquest tema més enllà de la seva comarca o més enllà del seu territori. I ho dic per això: en el meu consell comarcal el president, que no és qualsevol persona, que és una persona, doncs, que és el Delegat Territorial del Departament de Governació, és a dir, el que se'n diu, en llenguatge popular, el «governadoret», no?, de Barcelona, doncs, proposa una moció que, per culpa de l'actuació de la imposició d'un peatge al Maresme, es vol allargar la concessió d'ACESA a l'Autopista A-18 i A-19. És a dir, no se sap si l'A-18 és de la Generalitat o depèn de l'Estat; l'A-18 és la Terrassa-Manresa i això està escrit, i això va ser votat en aquest consell comarcal.

És a dir, és a dir, senyor Camp, si aquest era el procediment, vist tal com estan les coses, vista la mateixa limitació pressupostària de les administracions d'acord amb una situació econòmica determinada, vistes les inversions fortes que s'han fet en el conjunt en tot Catalunya, vistes les diferències d'opinions que vostè va sostenir l'altre dia amb el Conseller, vistes aquestes coses, hem de continuar amb aquest to en el tema de l'autopista, crec que ens equivoquem –crec que ens equivoquem. Hem de buscar el consens, hem de buscar l'acord, hem de buscar el plantejament comú per resoldre totes les polítiques d'accés a Barcelona, i amb ell totes les polítiques de la construcció d'infraestructures a les comarques més necessitades.

És per això, perquè aquesta Moció ens sembla poc seriosa, poc rigorosa, partidista i generadora de conflictivitat, nosaltres la votarem en contra. I també votarem en contra les esmenes presentades en el sentit que tampoc van en l'ajuda de la solució d'aquest problema. Si vostès estan disposats a parlar rigorosament d'aquest tema, si vostès estan disposats a parlar rigorosament de les alternatives plantejades, si les alternatives plantejades són i concorden les de les dues o les de les tres o de les quatre administracions que poden intervenir en un territori, ben segur, senyor Camp, ben segur, senyors de la majoria, que els socialistes es tiraran enrere, com ho hem demostrat en altres problemes plantejats a Catalunya –tema de l'aigua, per exemple–, que hem estat els primers de buscar alternatives i això que eren temes en què nosaltres hauríem pogut –hauríem pogut– fer força mal al Consell Executiu i que ens hem limitat a buscar alternatives, a buscar solucions, a buscar plantejaments que solucionessin, d'una forma..., en definitiva, les mancances greus que té el nostre país. Vostè té dues..., pot fer dues coses: o continuar en aquesta línia, per cert, no gaire ben recollida en els mitjans de comunicació seriosos, es veu que aquesta alternativa no triomfa, no triomfa, eh?, o segueix aquesta línia, potser per interessos partidistes o per interessos personalistes, o té la línia de l'acord, del consens i de la solució, que és el que li proposen els socialistes des de fa dies, i que jo reitero en nom del meu Grup en aquest moment.

(Remor de veus.)

Prengui decisions, senyor Camp; presenti aquesta Moció, faci-la votar –no té més importància–, però, si vol, a partir de demà –a partir de demà–, vostè planteji alternatives serioses en aquesta Cambra. Si vostè no ho fa, ho faran altres, ho faran altres. I, finalment, afortunadament –afortunadament–, jo crec que les solucions vindran, i no vindran d'intervencions com la seva.

Senyor President, senyors diputats, moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve Tomàs. Jo li vull pregar que faci la mercè de retirar l'expressió de si jo sintonitzava o no sintonitzava amb l'autor de la Moció. Jo, l'únic que li he dit és que el text de la Moció només fa referència a la Nacional II i jo volia centrar el debat en aquest punt.

El Sr. TOMÀS: Sí, senyor President, jo retiro, evidentment, aquestes paraules si és que..., suposo que les he dites d'aquesta manera. En qualsevol cas, jo voldria recordar una cosa i no per polemitzar: l'altre dia es va presentar..., quan es presenten interpellacions –i això passa sovint– des del camp de l'oposició i no se centren en el tema genèric, normalment són rebutjades i són criticades des de la majoria. En canvi, l'altre dia es va fer una interpellació que es deia «Accessos a Barcelona», que va quedar, a partir de la tercera ratlla –jo aquí tinc el text total escrit–, eh?, a partir de la tercera ratlla concentrada en una sola carretera, cosa que no s'ajusta al que diu el Reglament. En qualsevol cas, és bo de recordar que, si passa alguna vegada per la banda de l'oposició, crec que des de la Presidència això es tindrà molt clar, i, en qualsevol cas, si jo he dit aquella paraula, la retiro absolutament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve Tomàs, i no esperava menys de vostè. *(Remor de veus.)*

Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'Il·lustre Diputat proposant de la Moció, el senyor Ramon Camp i Batalla.

El Sr. CAMP I BATALLA: Moltes gràcies, senyor President. Per dir que, efectivament, hi ha diverses consideracions a fer. Una primera que, en relació amb les esmenes presentades pel Grup parlamentari del CDS, s'acceptaria l'esmena número 2, que presenta aquest Grup parlamentari, atès que el que planteja coincideix plenament amb la interpellació que es va formular. Aquesta esmena –ho recordo– planteja que la gratuïtat d'aquesta via de comunicació no es faci repercutir sobre el conjunt d'autopistes de l'Estat a Catalunya. I, en conseqüència, aquesta és la voluntat expressada en el seu moment; si aquí no quedava prou clar, s'hi afegeix, òbviament.

I, en aquest sentit, val la pena dir això perquè aquesta interpellació, precisament, es presenta aquí a la Cambra en el moment que es fa un plantejament, des del Govern central, que implica repercutir-ho negativament per a tots els catalans, per a tots els usuaris d'autopistes de la xarxa d'autopistes de l'Estat de Catalunya. En aquell moment, primers d'octubre, és quan es fa aquest plantejament per part del MOPU, i en aquell moment és quan jo crec que he de presentar, com a Diputat, aquesta interpellació a la Cambra, atès que aquí s'està castigant, posant un impost indirecte al conjunt d'usuaris de les autopistes de l'Estat a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Camp, no faci una rèplica.

El Sr. CAMP I BATALLA: No, senyor President, entenc...

El Sr. PRESIDENT: No, no, sap que s'ha de referir concretament...

El Sr. CAMP I BATALLA: A l'esmena del CDS, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Exactament.

El Sr. CAMP I BATALLA: I, precisament, com que l'esmena del CDS, senyor President, fa referència a introduir aquesta

«no-repercussió fora de l'autopista del Maresme del tema del peatge», per això estava fent referència i justificant l'acceptació d'aquesta esmena.

Evidentment, aquest punt queda clar, de l'esmena número 2. Hi ha l'esmena número 1, que l'ha explicat el senyor Latorre i que entenc que queda prou reflectit en el text de la Moció presentada, si bé em permetria substituir una paraula que, concretament, és la de «substitució» per «variació», és a dir que quedaria el text de la Moció, en el seu apartat primer, de la següent manera: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que continuï plantejant al Govern de l'Estat que la projectada variant de la Nacional II, des de Mataró fins a Palafròls, mantingui el caràcter de gratuïtat que ha de permetre la variació de l'actual traçat d'aquesta carretera, tal com està previst en el Pla General de Carreteres de l'Estat, i com reiteradament s'hi ha compromès.»

Senyor President, em permetrà i estic en ús de la paraula però, en aquest sentit, per contradicció a una afirmació que ha fet el senyor Esteve Tomàs dient que no s'havia presentat cap acció... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Té un minut per contradicció.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. El senyor Esteve Tomàs havia dit que no s'havia presentat cap actuació parlamentària en el Congrés de Diputats en aquesta línia de gratuïtat. Això no és cert, com altres de les coses que també ha dit el senyor Esteve Tomàs, que no eren certes (*remor de veus*) i que, simplement, intentaven..., el que s'ha pogut evitar presentant aquesta Moció, concretada a la Nacional II, és que no es creessin cortines de fum; realment s'han creat moltes cortines de fum per justificar el que és injustificable, senyor Esteve Tomàs.

I, en conseqüència, he de dir que el Grup parlamentari català ha presentat una esmena al Congrés de Diputats demanant el finançament públic d'aquesta via de comunicació. En conseqüència, sí que hi ha una acció parlamentària en curs en aquests moments i el que s'ha dit no era cert, i, en conseqüència, això em dóna peu a dir que en tota aquesta actuació qui ho ha portat molt malament en tot cas és el representant del Grup Socialista, i el senyor Esteve Tomàs no s'ha de dirigir pas al senyor Molins en aquest afer, sinó al senyor Sáez de Cosculluela o bé al seu secretari d'organització del Partit, que és el que ha portat aquestes negociacions en el seu moment. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camp. El senyor Latorre accepta aquesta petita modificació que li fan..., la substitució d'una paraula a la seva primera esmena?

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Doncs, llavors, es votarà en aquest sentit.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat aprovada per 70 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és Moció subsegüent a la interpellació sobre la situació de la indústria tèxtil a Catalunya, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera... (*Remor de veus.*) No!, senyor Santiago Riera i Olivé..., té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Situació de la Indústria Tèxtil a Catalunya

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President. De tota manera, per a mi és un honor confondre'm amb un il·lustre escriptor com el senyor Ignasi Riera.

Bé, senyores i senyors diputats, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: És que intervé amb més freqüència i, llavors, la tendència de la Presidència és...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: No, a partir d'ara intervindrà bastant més, senyor President. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, molt bé.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: El senyor Subirà no em fa les coses massa bé i hauré d'intervenir, lamentablement, força més. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Bé, gràcies, senyor President. Fa pocs dies, al darrer Ple, vàrem substanciar una interpellació que feia referència a la situació del tèxtil a Catalunya i, en concret, parlàvem de la Mesa del Tèxtil, que va estar aprovada, que va estar proposada per aquest Ple del Parlament, i, per tant, va haver-hi un debat, jo penso, ampli, enriquidor, de la situació com estava; va haver-hi, com a tots els debats —ben segur—, divergències notòries entre la valoració que feia l'Honorable Conseller d'Indústria de com estaven les coses, del que es feia i del que s'havia de fer, però també van haver-hi coincidències, coincidències en determinats temes sobre la base dels quals he intentat elaborar una moció. Per què sobre la base de les coincidències? Penso que és una qüestió elemental: l'única manera d'intentar colpir el cor de la majoria és basar la Moció sobre les coincidències i, per tant, oblidar-me de reprovar aquelles qüestions que penso que no es fan bé i que, certament, n'hi ha força.

Per tant, doncs, he intentat, amb aquesta Moció, centrar-me en aquestes coincidències. I si en alguna cosa vàrem coincidir tots plegats és en la bondat de la Moció que vàrem aprovar ja fa dos anys, pràcticament, en aquest Parlament, sobre la necessitat d'organitzar, de convocar una mesa del tèxtil català, per tal que, assegint els sindicats majoritaris d'aquest sector juntament amb les patronals i amb l'Administració, intentar valorar les coses com estaven i intentar prendre iniciatives per millorar la situació de competitivitat d'un sector com aquest, un sector bressol de la indústria catalana, el sector tèxtil.

Per això presento aquesta Moció. En concret, el primer apartat diu el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a instrumentar les mesures de suport, impuls i promoció de la indústria tèxtil de Catalunya, recomanades per la Mesa del Tèxtil, constituïda en compliment de la Moció 5/III del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple del Parlament el dia 30 de desembre de 1988.» Per què presento aquest primer apartat? Quan és una cosa que sembla que hauria de ser, evidentment, ja, que hauria de caure pel seu propi pes, que cal instrumentar les mesures que s'acordin. Perquè tinc una impressió —fonamentada, lògicament— que, en definitiva, no s'estan implemant aquestes qüestions; s'està intentant situar totes les propostes que es fan a la taula, situar-les una altra vegada a la taula del Govern central, i jo no dic que, de les mesures que s'han de prendre, n'hi hagi algunes i importants que s'han de

tractar a la mesa per la competitivitat del tèxtil a nivell del Ministeri d'Indústria, evidentment que sí, però, en canvi, n'hi ha d'altres, lògicament, que les hem d'abordar des del Parlament de Catalunya i amb càrrec als nostres pressupostos, perquè tenim capacitat, tenim competències i tenim mitjans per poder-ho fer.

Per això intento situar aquest tema, per tal que des d'aquí, des del nostre Govern, es complimentin i es tirin endavant aquelles coses que es poden fer, en el camp de la formació, en el camp del disseny, en el camp de l'ajut amb crèdits i avals a la innovació i al foment de tecnologia adequada, en el camp també, lògicament, d'intentar que la comercialització d'aquest producte, moltes vegades massa llunyà de la seva base productiva, arribi a acostar-se, per tal que els preus puguin ser més adequats i per tal de poder aconseguir una major part, diguéssim, del pastís de la producció tèxtil, també en la seva base productiva, en els seus orígens fabrils, per dir-ho així.

El segon punt de la Moció, lògicament, vol intentar concretar més aquesta obvietat; si em permeten, els el llegiré, diu el següent: «Dotar econòmicament les partides que corresponguin en el Pressupost de la Generalitat de Catalunya per a 1991 per tal de poder donar compliment a les mesures de suport acordades per la Mesa del Tèxtil, en especial les que fan referència al subsector de teixidors auxiliars.» Bé, lògicament, aquesta segona part pretén, precisament, instrumentar de forma econòmica aquestes mesures; n'hi ha que potser no caldria una partida econòmica, però, en canvi, n'hi ha d'altres que sí. I parlo d'un subsector concret, dels teixidors auxiliars, del qual vostès aquí al Parlament me n'han sentit parlar moltes vegades, precisament perquè penso que és la clau de volta, és l'indici —almenys, per al meu Grup— que, realment, des de Catalunya, des del Govern de Convergència i Unió es vol també assumir compromisos, perquè aquest subsector té una dimensió i requereix unes ajudes, aprovades per la Mesa del Tèxtil d'acord amb les centrals sindicals, pel que fa a totes les persones que caldria traspassar a altres sectors o a altres indústries..., doncs, és un subsector que ens permet, precisament, per la dimensió i per les mesures d'ajut que requereix, poder-hi entrar des del Govern de la Generalitat.

Permetin-me tan sols afegir, solament, un parell de motius més a la defensa d'aquest col·lectiu d'empreses del qual ja he parlat a bastament en aquest Parlament. Certament que vaig quedar desolat, l'altre Ple, quan el senyor Conseller va fer unes afirmacions per, d'alguna forma, justificar o posar en dubte la necessitat d'ajuda d'aquest subsector, que penso que no les pot fer un Conseller de la Generalitat de Catalunya a aquestes alçades. Va dir —si no ho recordo malament— que no estem en condicions de conèixer les estadístiques reals d'aquest subsector; això, ja ho va dir el Conseller Macià Alavedra —fa un moment era aquí— fa prop de tres anys i mig, quan vàrem parlar d'aquest tema a la Comissió d'Indústria, arran d'una presentació de la seva gestió, que la va presentar, que la va demanar ell, estar en aquella Comissió, i en parlar d'aquest subsector em va dir exactament el mateix. Com és possible, senyores i senyors diputats, que al cap de deu anys de govern de Convergència, al cap de tres anys i mig d'un Conseller que afirma també el mateix pel que fa a aquest subsector, que encara el Govern de Catalunya no tingui dades estadístiques per conèixer un subsector industrial del país?

Jo penso que això no val, això suposo que no deu ser cert; deu ser, jo diria, almenys, potser una forma de dir-ho parlamentàriament el senyor Conseller, una excusa, potser, però estic convençut que això no deu ser cert. I, si és cert, després de tants anys i després d'un estudi del sector tèxtil que ha fet una empresa, Kurt Salomon, de la qual va fer referència el senyor Conseller, dir això diu molt poc a favor del rigor que hauria de tenir un govern de Catalunya al cap de deu anys de governar, dir que no coneix aquest subsector, realment, de què estem parlant.

Per tant, jo penso que no val, com tampoc val una altra expressió que va manifestar el senyor Conseller quan va dir que aquest sector tenia un caràcter «amortiser», recordo que va dir «amortidor», va matisar: «potser es diu "amortiser"», per cert, que no ho he mirat en el diccionari, si era «amortiser» o «amortidor», per al cas és el mateix. El que fa al cas és que tampoc es pot dir d'aquest sector que sigui així en aquest moment, senyor Conseller, i vostè això, ho hauria de saber, perquè aquest sector ha fet un gran esforç; hi ha moltes empreses associades que una part, certament, treballen a mans, però en canvi una altra part l'estan treballant ja directament, comercialitzant-se a través de muntar associacions que els permetin arribar al mercat, directament a elles. Per tant, no pot dir vostè això, afirmar això. Això, en tot cas, em donaria a entendre que realment vostè desconeix moltíssim aquest subsector i que també li falten dades d'aquest subsector, cosa també deplorable atesa la seva situació. I, per una altra raó, per una altra raó, perquè és greu que vostè digui això, senyor Conseller, perquè si precisament estem intentant portar a la Mesa del Tèxtil, a nivell d'Estat espanyol, quan parlem d'aquest subsector, una de les mesures reclamades més fortament per la patronal del tèxtil, que és la qüestió d'intentar que aquest subsector sigui considerat com a indústria de temporada, indústria que està atenta als fluxos que té la moda, als fluxos de la seva capacitat de compra i de producció..., en aquest cas, com podem tractar aquest tema sense abans haver sanejat, sense abans haver tingut present justament l'ordenament d'aquest subsector importantíssim? Com podem parlar de demanar que aquesta indústria sigui declarada de temporada quan tota una part d'aquesta indústria, que comercialitza, que teixeix més d'un cinquanta per cent del teixit que es comercialitza a Catalunya, pel que fa a la llana? Com és possible que diguem que és simplement de caràcter «amortiser» i no veiem la necessitat de sanejar-lo i ordenar-lo per poder arribar a aquesta altra solució? No se li escapa a cap senyora ni senyor diputat el que representaria traçar aquest tema de la indústria tèxtil a nivell d'Estat, des del punt de vista aquest, sense haver ordenat, sense haver sanejat aquest subsector, que, en una part, treballa, lògicament, molt lligat a la producció de la mitjana i la gran indústria tèxtil a Catalunya. Per tant, és un error més de pes que ens obliga a nosaltres, aquest sector, a ajudar-lo, ordenar-lo i sanejar-lo.

Per això, senyores i senyors diputats, els demano que aprofitin aquests dos punts, i per això faig en aquest segon punt aquesta matisació d'aquest subsector, perquè és important per a aquí però també és important per a la negociació que puguem portar a nivell d'Estat.

És per això que jo penso que són dos punts que no entren a reprovar res del Govern, concreten dues coses que em penso que el sentit comú de tots plegats ens hauria d'obligar a ajudar-les, d'obligar a acceptar-les, i, per tant, jo reclamaria del Grup de la majoria, que és, en definitiva, qui té la possibilitat de votar

favorablement aquests dos punts, que fossin votats a favor.

Gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en el sector del públic.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Perdó..., el públic s'ha d'abstenir de realitzar qualsevulla manifestació; prego que no es repeteixi.

Si els sembla bé als senyors portaveus, agruparíem la tramitació de les dues Mocions, que totes fan referència al mateix, a la situació de la indústria tèxtil. De manera que ara jo donaria la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian, perquè defensi la seva Moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Situació de la Indústria Tèxtil a Catalunya

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en el Ple anterior vam tenir un ampli debat sobre la situació del sector tèxtil a Catalunya degut a la substanciació de dues interpellacions, la de l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula i la meua, i avui ens tornem a veure per parlar de les mocions subsegüents. Avui, a més, tenim en el públic una part de les persones que formen part d'aquest sector, part de les persones implicades en la indústria auxiliar tèxtil, i la Federació, una representació de la Federació del Tèxtil de Comissions Obreres, amb el seu Secretari General al davant, els quals, des d'aquesta tribuna, vull saludar afectuosament. I vull dir, senyores i senyors diputats, que aquestes persones que estan avui en el públic no estan aquí per veure'ns i per assistir al debat polític, sinó perquè estan realment preocupades, realment angoixades per la situació del sector tèxtil, que em deia el Secretari General de Comissions Obreres en el passadís, fa un moment, que des de la interpellació de l'últim dia fins avui hi ha sis-cents treballadors més a l'atur, i això en quinze dies, senyor Conseller: en quinze dies, sis-cents treballadors més a l'atur.

És a dir, aquest sector està desapareixent a una velocitat que és molt greu, i que jo penso que, en aquests moments, més que discutir de paraules, entre tots hem d'arribar a una situació, a una solució, a un consens que faci que a Catalunya la indústria tèxtil tingui una articulació industrial que faci possible la seva pervivència. Perquè jo crec —i no vull dramatitzar amb les paraules— que el que estem discutint és la pervivència o no d'un sector que ha donat vida a l'economia de Catalunya.

És en aquest sentit, i amb les mesures que, al Grup d'Iniciativa, se li han acudit, però que poden ser aquestes i poden ser més —i ja hi ha altres grups parlamentaris que s'afegeixen a aquesta Moció—, és aquí que la intenció del Grup d'Iniciativa en presentar aquesta Moció és arbitrar mesures perquè realment aquest sector de l'economia continuï i sigui un sector capdavanter.

El primer punt de la Moció seria: arbitrar, de manera urgent, les mesures de caràcter tècnic i financer necessàries per a la reestructuració de la indústria auxiliar tèxtil. El senyor Riera, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, de forma brillant ha defensat el perquè de la necessitat d'aquests ajuts a aquest subsector. I, a més, assenyalar que ja la Generalitat tenia un compromís amb aquest subsector, que el que demanem és que es compleixi.

El segon punt de la Moció pretén, dintre de les competències que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya ens permet, arbitrar una sèrie de mesures per al redreçament d'aquest sector. La primera d'elles seria: subvencions de foment tecnològic, condicionar la instal·lació de nova maquinària a millores organitzatives dintre de l'empresa que rebi els ajuts.

Em deia, en la resposta a la meua interpellació, el senyor Conseller d'Indústria l'altre dia que la indústria tèxtil era ja una indústria de tecnologia, que ja no era, que ja no..., jo diria que ja no hauria de ser —no tant que ja no és— una indústria intensiva en mà d'obra. Perquè en el que sí que estic d'acord, senyor Conseller, és que la competitivitat del sector ha de fer-se respecte a països desenvolupats; és a dir, no s'ha de pretendre competir amb països del Tercer Món.

I, en aquest sentit, aquesta part de la Moció ens assenyala el foment tecnològic a les empreses d'aquest sector; perquè no demanem ajudes o perquè el Grup d'Iniciativa no està pretenent ajudes de tipus financer, que, en un moment determinat —i ahir comentàvem una empresa, senyor Conseller—, farien d'esponja per rebre un diner que la pròpia situació financera del sector, de l'empresa absorbiria i, en canvi, no milloraria la seva productivitat, sinó que estem dient diners per a millora tecnològica, per recompondre la secció, la indústria en el sector tecnològic, perquè si aquesta indústria no té una..., no és una indústria tecnològicament competitiva, jo penso que no ens en sortirem.

Ni préstecs a corporacions locals, i em deia, en la seva resposta: «no hi ha competències dels ajuntaments». És cert, no hi ha competències dels ajuntaments, però sí que està clar que les administracions locals poden canalitzar fons de la Comunitat Econòmica Europea, i amb una aplicació i amb una voluntat política, des del meu punt de vista —i puc estar equivocada—, de projectes de reequilibrament industrial, els ajuntaments i els ens locals podrien ser unes institucions adients per ajudar aquest sector, sobretot perquè importants fàbriques de Catalunya estan situades a la Catalunya interior, estan situades a pobles en què la pervivència econòmica d'aquest poble moltes vegades està directament relacionada amb l'existència d'aquesta fàbrica.

Utilitzar ajudes, que s'han de concedir des del Govern, per a temes com l'estalvi d'energia, millora de la seguretat i higiene, etcètera. Què pretenem amb això? Millorar la competitivitat dintre de l'empresa. És evident que, quan amb més i millors condicions es treballa i una reducció de costos més gran es produeixi en l'activitat industrial, estem incrementant, estem millorant el que tots pretenem, que és la productivitat d'aquestes empreses.

Fomentar inversions en infraestructura. Claríssimament, la infraestructura del país està lligada a la competitivitat de les empreses. Utilitzar els mecanismes d'intervenció que té la Conselleria, com EPLICSA, etcètera, perquè juguin com a elements racionalitzadors del sector.

Fomentar l'estructura comercial. És evident..., i tenim —i jo també li ho assenyalava en la meua interpellació— que països desenvolupats en aquest sector, una de les coses que estan fent de manera, jo diria, molt acurada, és fomentar la línia de comercialització dels seus productes, i aquest és una..., l'estudi que vostè ens assenyalava que s'ha fet arran de la Mesa del Tèxtil, l'estudi Kurt Salomon, també diu que és importantíssim, en aquest sector, la comercialització dels productes.

Fomentar la millora de les estructures comercials —com ja li

he dit—, actuar com a receptor, la Generalitat, el Govern de la Generalitat, actuar com a receptor de la informació que generen les organitzacions empresarials i sindicals i canalitzar els ajuts per millorar el coneixement del sector i, l'altre punt, coordinar-les. És evident que, donar una sèrie de subvencions, una sèrie de diners de manera descoordinada, no farà, no obtindrà l'eficàcia necessària; són diners públics..., som els primers interessats a racionalitzar l'aplicació d'aquests diners públics, i per això demanem una acció coordinada.

Utilitzar els avals de l'Institut Català de Finances a fi d'aconseguir la reindustrialització del tèxtil. L'Institut Català de Finances, senyor Conseller —vostè ho sap, i segurament això és molt, és..., jo no vull criticar-ho des d'aquesta tribuna—, està actuant més com un banc que com una institució que ajudi a reindustrialitzar el sector.

Jo he anat a l'Institut Català de Finances a demanar ajuts per a empreses, i utilitzen exactament el mateix criteri —és a dir, la situació financera de l'empresa— per dir, per donar un préstec o per no donar-lo. Jo sóc la primera a dir-li que és normal, que és de llei i que és just que l'Institut Català de Finances no doni els diners a qualsevol, perquè són diners públics, però crec que s'hauria de «prioritzar» un sentiment per sobre, o un objectiu per sobre —més que un sentiment, perdoni—, que serien les necessitats de reindustrialitzar, les necessitats de treure endavant aquella empresa, que és un objectiu que els bancs no tenen.

Hi hauria d'haver una important, important diferenciació en el que són les actuacions de l'Institut Català de Finances, que el que són a qualsevol banc de la cantonada. Sempre dient-li que, evidentment, l'Institut Català de Finances ha de buscar fórmules per tornar a recuperar aquests diners i, evidentment, per donar aquests diners de manera justa, i no que hi hagi un desgavell de com s'utilitzen els diners públics.

Les mesures anteriors hauran d'estar lligades a un pla de formació professional que asseguri una millora en la qualitat del treball a tots els nivells del sector. La formació dels treballadors és importantíssima —vostè ho sap, senyor Conseller—, i aquest és un sector en el qual els treballadors estan molt mal tractats, i no solament econòmicament, que és..., tenen el conveni més baix de tota la indústria, sinó també en qüestions de formació professional. I aquí jo vull fer un esment especial perquè és un sector amb molta mà d'obra femenina, cosa que, sentimentalment, i des de la meua sensibilitat, també em preocupa, i quan parlem de pèrdues de treball, l'índex de dones que perden llocs de treball és molt alt en aquest sector, i, com li deia, amb una formació professional molt baixa.

El tercer punt de la meua Moció ve com a conseqüència d'un tema que va sortir també en les respostes que vostè va donar a la interpellació, que és una..., és la història de la coordinació amb les dues administracions: l'Administració central i l'Administració autonòmica.

Penso que les persones que estan al públic i, en general, tots els ciutadans de Catalunya —i també li ho deia l'altre dia, senyor Conseller— no poden entendre, no podrien entendre que l'autonomia de Catalunya fos un obstacle perquè l'acció als ciutadans fos més eficaç. Hi ha una obligació legal, que és que les administracions han d'actuar coordinadament, i en aquest punt 3 de la Moció el que pretenem és que la Generalitat de Catalunya faci un ús i un ús contundent de la seva autonomia i, a la vegada, es coordini amb el Govern central, que també ell faci ús de la

seua sobirania per fer un conjunt d'actes que ajudin que aquest sector no desaparegui de la vida industrial, de la vida econòmica del nostre país.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Hi han presentat esmenes l'Agrupació parlamentària del CDS i el Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, la nostra Agrupació parlamentària ha presentat tres esmenes d'addició a la interpellació sobre la situació de la indústria tèxtil a Catalunya, i s'han formulat en la Moció del Grup Socialista com es podien haver formulat en la del Grup d'Iniciativa per Catalunya. En definitiva, dir, primerament, que nosaltres donarem suport al contingut íntegre de les dues mocions, de la d'Iniciativa per Catalunya i de la del Grup Socialista, i dir que l'esperit és afegir, fer aportacions en positiu al text de les dues Mocions.

L'esmena número 1 que hem presentat pretén desenvolupar, amb la col·laboració de les diferents organitzacions empresarials i sindicals, un cens industrial fiable i actualitzat del sector tèxtil, degudament classificat, en concret, de tot allò que fa referència al subsector dels teixidors auxiliars... I em diu l'Illustre Diputat i el meu assessor lingüístic, senyor Carod-Rovira, que no es diu ni «amortiguador» ni «amortitzat», sinó «esmorteïdor».

Doncs bé, repeteixo, en concret, de tot allò que fa referència als subsectors dels teixidors auxiliars, per tal que pugui servir per aprofundir en la realitat estructural d'aquest sector a Catalunya, així com de la base real per endegar les actuacions adients en el sector.

I ho fem així, justament, per fer referència a intentar solucionar aquella mancança, que constata l'Honorable Conseller quan intervenia en la rèplica, i deia: «Nosaltres estem en condicions, senyor Riera, senyor Santiago Riera, estem en condicions de tenir un bon inventari i bones dades estadístiques de la filatura, del tissatge, del ram de l'aigua, del gènere de punt, de la confecció, dels estampats, de la sederia, del lli..., fins i tot del lli. En canvi, no estem en condicions», deia l'Honorable Conseller, «i no els diré el motiu, que tots ho saben, per saber les estadístiques reals del sector, d'aquest subsector dels teixidors auxiliars.» Doncs bé, per tal que, finalment, el Govern de la Generalitat pugui estar en condicions de tenir les estadístiques i el cens d'aquest subsector, demanem aquesta esmena d'addició al text de la Moció.

L'esmena número 2 pretén desenvolupar plans específics de formació i reciclatge professional a tots els nivells, que facilitin millores organitzatives, productives i, en conseqüència, competitives en totes les empreses del sector tèxtil. Ja es va parlar l'altre dia de les característiques o d'algunes de les característiques del Centre de Tecnologia Aplicada del Vallès, el nivell tecnològic, els equips informàtics i el nivell professional del qual són molt bons, molt bons, però que, realment, no porta a terme cap element de formació, cap pla de formació adequat a la realitat.

La nostra impressió és que el funcionament d'aquest centre està molt per sota de les seves capacitats reals, que funciona, doncs, al 40 o 50% de la seva capacitat. Impulsar, impulsar com es pugui, doncs, les veritables capacitats d'aquest centre,

com també les de l'Escola Superior de Disseny Tèxtil, que és, veritablement, un centre d'élite, un centre que, vaja, l'accés és molt selectiu perquè, finalment, les matrícules costen entre 350.000 i 400.000 pessetes, que, vaja, jo crec que no estan a l'abast de totes les persones que hi haurien d'accedir. En definitiva, aquest seria el segon punt de la nostra Moció.

I el tercer punt —i aquí acabo, senyor President— seria crear un comitè de moda català amb participació de tots els agents sindicals implicats en el tèxtil, més la col·laboració de gent de les arts, sociòlegs, etcètera, per tal de desenvolupar una moda pròpia catalana que a poc a poc es refermi en l'àrea internacional com un sector consolidat i amb prestigi, i destinar els màxims esforços a la coherent promoció comercial d'aquesta.

Evidentment, ni a Catalunya ni a Espanya es crea massa; no es crea el nivell de moda, com es fa, per exemple, a Itàlia. S'ha encetat —tots ho coneixem— aquella campanya de la moda a Espanya, la constatació més significativa de la qual, doncs, ha estat ajuts i protecció a una determinada col·lecció de dissenyadors gallecs, així ho hem de dir, però que, a part d'això i a part de posar quatre aparadors en unes quantes botigues arreu de l'Estat, doncs, no ha representat gaire cosa més.

Doncs bé, la nostra proposta és la creació d'un comitè de moda català, que tindria com a objectiu crear la nostra pròpia moda, difondre la moda, tant en el disseny de teixits com en la mateixa confecció. I creiem que el Govern de la Generalitat està en condició —i hauria de fer-ho— d'incentivar la creació d'aquest comitè i d'incentivar o de fer de futurs intermediaris d'aquest i, fins i tot, aportar, per la via que calgui, pressupostària, alguna infraestructura i mitjans efectius per fer-lo realitat.

Considerem que aquestes mocions són —com dic— aportacions en positiu a les mocions del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa i entenem que, molt probablement, i així ho confiem, tots dos grups ho acceptaran.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Sí. El senyor Latorre considera que ha aconseguit la fixació de posició en l'altra daixò, eh? (Pausa.) Moltes gràcies.

Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió i per defensar les esmenes presentades pel seu Grup, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sánchez Llibre, que gaudirà de temps doble perquè té esmenes presentades a les dues...

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: ...mocions.

El Sr. PRESIDENT: Ara, no abusis, eh?

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: No abusaré. Moltes gràcies, senyor President. Il·lustres senyores i senyors diputats, en primer lloc, voldria manifestar la nostra preocupació per la delicada situació per la qual està passant el sector tèxtil a Catalunya, que afecta un col·lectiu important de la població i una indústria bàsica del nostre país, i és per això que, des de la nostra sensibilitat, esmerçarem tots els esforços necessaris i que estiguin al nostre abast per ajudar aquest sector, que, per una altra banda, ha estat pioner en la nostra economia.

I ara ja entraré en les esmenes que ha presentat el nostre Grup a la Moció que ha presentat el Grup Socialista.

Amb l'esmena que hem presentat al punt número 1, nosaltres pensem que el Govern de la Generalitat no ha d'instrumentar cap tipus de mesura, perquè en definitiva nosaltres no solament els hem instrumentat des de ja fa bastant de temps, sinó que estem continuant amb el desenvolupament dels acords

que es van produir en la Mesa del Tèxtil. Per tot això, nosaltres introduïm una petita matisació, en la qual diem: «Continuar amb el suport, impuls i promoció de la indústria tèxtil de Catalunya, recomanades per la Mesa del Tèxtil, constituïda en compliment de la Moció 5/III del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple del Parlament del dia 30 de desembre de 1988.» Per què ho diem, això? Bàsicament, perquè, si fem memòria de les conclusions que hi va haver de l'estudi Kurt Salomon, també estudi que va ser jo diria que encarregat per la mesa del tèxtil, recordarem que a l'estudi Kurt Salomon hi havia una sèrie de referències importants, que eren les que recomanava que fes el Govern de la Generalitat per intentar apaivagar el sector del tèxtil.

Dintre d'aquestes recomanacions, jo diria que la Generalitat no tan sols ha intentat seguir-les, sinó que ho està fent i té previst continuar aprofundint en aquests temes. Respecte al tema de la modernització i de la tecnologia, jo diria que nosaltres, des de la Conselleria d'Indústria i Energia, hi ha hagut una participació d'una manera molt activa en el Centre de Tecnologia Aplicada del Vallès, Mancomunitat de Sabadell i Terrassa, i concretament en el Centre de Formació i Serveis d'Especialització en CAD/CAM. Realment, si nosaltres aprofundim en el tema de la tecnologia, lògicament i amb una tecnologia tan important com el CAD/CAM, introduïrem una reducció de costos importants que aleshores farà que les nostres empreses siguin molt més competitives. També dintre del sector de la recerca hi ha hagut un important suport i impuls al Laboratori d'Assaigs i Investigacions del Condicionament terrassenc, LEITAT, i també als laboratoris del Gremi de fabricants de Sabadell i de l'AITC (Associació d'Investigació Tèxtil Cotonera). Per tant, modernització, tecnologia, recerca...

Dintre del camp del finançament, hi ha hagut una participació mitjançant l'Institut Català de Finances, amb la realització i el finançament de diversos plans de viabilitat de l'empresa del tèxtil. Fins al 29 d'octubre d'enguany s'han formalitzat, entre avals i préstecs, al voltant de 1.100 milions de pessetes, i també s'han aprovat subvencions a fons perdut per un import aproximat de 367 milions de pessetes.

Dintre del camp de la formació, que n'han fet esment tant el senyor Riera com el senyor Latorre, com la Il·lustre Diputada senyora Fabian, hem fet jo diria que innovacions importants. S'ha posat en marxa l'Escola de Disseny Tèxtil, que, malgrat només portar dos anys d'activitat, i el títol comporta quatre anys d'estudi, no es pot parlar d'una gran incidència en el sector, però sí que compta amb el suport de tot el teixit industrial de la indústria tèxtil de Catalunya.

En el segon any de funcionament hi ha quaranta-quatre alumnes i en el primer curs n'hi ha cinquanta-dos. Estem convençuts que aquests futurs professionals de la indústria tèxtil que sortiran formats d'aquesta Escola contribuiran decisivament, amb la seva formació, a incrementar el valor afegit de les nostres indústries perquè puguin ser competitives de cara a l'exterior.

Dintre, també, de la formació professional, crec que hi ha hagut una important feina feta per la Conselleria d'Ensenyament en el tema de la formació professional. Concretament a Tàrraga s'ha posat en funcionament un mòdul 2 de confecció industrial, orientat bàsicament a dotar l'alumne d'una capacitat que li permeti realitzar tasques d'auxiliar en el procés de filatu-

ra, tissatge i ram de l'aigua tèxtil, i també un mòdul 3 de confecció de teixits, orientat al desenvolupament de tasques tècniques i de coordinació amb la indústria de la confecció.

Actualment, també des de la Conselleria d'Ensenyament està en preparació per posar-lo en marxa immediatament un mòdul 2 del teixit, orientat a la formació de tasques auxiliars en el procés de filatura, tissatge i del ram de l'aigua tèxtil, i dos mòduls 3 orientats a la formació tècnica de tintoreria i aprestos i filatura i tissatge. Doncs, queda molt palès que des del nostre Govern, des de la Conselleria hi ha molta sensibilitat des del punt de vista de la formació, tant en un nivell superior com en el nivell de la formació professional.

Respecte al tema de la qualitat, que és un altre dels punts recomanats per l'informe Kurt Salomon, també hi ha hagut un increment d'esforços de la Conselleria amb el conveni que s'ha signat amb l'Institut Català de Tecnologia, en el sentit de promoure dictàmens de qualitat finançats conjuntament, és a dir, ajudats en el tema per l'Administració. Recordem: modernització, tecnologia, recerca, formació, qualitat, que han estat uns dels eixos bàsics en els quals ha fet concrecions la Kurt Salomon, nosaltres hi hem anat treballant, hi continuem treballant i hi continuarem treballant.

Des del punt de l'exportació, també és un altre dels eixos bàsics perquè la competitivitat de les nostres empreses pugui subsistir, s'ha fet des del COPCCA, hi ha hagut una participació en l'esforç exportador a través d'aquesta Direcció General o a través d'aquest Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, i s'han organitzat diferents accions. S'han organitzat trenta-nou missions comercials, en què han participat alguns sectors del tèxtil, confecció, amb la col·laboració del COCI de Terrassa, COCIN de Girona, AITA, i el Servei Comercial de la Indústria Tèxtil Llanera dirigides als països nòrdics, Canadà, Hong-Kong, Austràlia i Nova Zelanda.

També s'han realitzat quaranta-sis exposicions i seminaris de caire informatiu, amb la participació del sector tèxtil. També s'han impartit cursos de comerç internacional a través de les cambres de comerç i de les institucions especialitzades lligades amb el Consorci, el COPCCA. Per totes aquestes recomanacions que ens va fer l'empresa Kurt Salomon, i per totes les accions que ha endegat el Departament d'Indústria i Energia, nosaltres volem introduir aquesta esmena a la Moció, del punt número 1, presentada pel Partit Socialista, perquè nosaltres entenem que no hem d'instrumentar les mesures, les mesures ja les hem posat en marxa, les estem fent i les volem continuar aprofundint perquè puguem apaivagar, amb el màxim esforç nostre, el tema de la crisi del sector tèxtil.

Referent a l'esmena número 2, que nosaltres hem presentat al punt número 2 de la Moció presentada pel Partit Socialista, nosaltres bàsicament diem el mateix que ells; el que passa és que hi donem un caràcter general. Nosaltres diem: «dotar econòmicament les partides que corresponguin al Pressupost de la Generalitat de Catalunya per al 1991, per tal de poder donar compliment a l'acord del punt anterior.» Lògicament, aquí, nosaltres no fem una referència específica al subsector dels teixidors auxiliars, perquè nosaltres entenem que no podem «prioritzar» un sector determinat. Nosaltres serem sensibles a tots els sectors que estiguin en crisi, tots els sectors de tots els subsectors del tèxtil que estiguin en crisi i, lògicament, si el de teixidors auxiliars és un sector que l'Il·lustre Diputat senyor

Riera ens ha dit i ens ha explicat molt bé que era un sector que tenia unes dificultats enormes, nosaltres serem sensibles a totes aquestes dificultats que tinguin tots els subsectors del tèxtil; el que no podem fer és «prioritzar-ne» un de determinat, perquè entenem que seria un mal precedent.

Respecte a les esmenes que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres hem presentat una esmena bàsicament orientada a una substitució del punt número 2, en la qual una part de la meua intervenció que he fet fins ara en la defensa de la nostra esmena del Partit Socialista, bàsicament, també hi ha molts punts a què ja m'he referit, i que també serviran, ja les dono per defensades, per una part important de les nostres esmenes que hi hem introduït.

Bàsicament, també hem incorporat la paraula «continuar» amb la política de foment tecnològic i de qualitat industrial amb especial referència al sector tèxtil, una miqueta també és referida, aquesta explicació, a la meua intervenció que he fet abans, explicant la nostra posició dintre de l'esmena que hem presentat a la Moció del Grup del Partit Socialista.

Lògicament, estem d'acord a utilitzar totes les ajudes que es puguin concedir per temes com estalvi d'energia, millores en la seguretat i higiene... Volem continuar fomentant la utilització de les inversions fetes i la infraestructura de serveis en la indústria tèxtil; volem continuar utilitzant tots els mecanismes de què disposa el Departament d'Indústria -EPLICSA, la seva presència en la Societat Catalana de Capital i Risc, i CIDEM-, perquè juguin com a elements racionalitzadors de l'activitat del sector. Aquí nosaltres treiem les ZUR, perquè és una entitat que va fer la seva tasca i avui ja no està en funcionament. Volem, lògicament, continuar l'impuls que s'està donant a la promoció comercial a través del reforçament dels programes ja existents i que coordinen totes les entitats empresarials catalanes en l'àmbit de promoció exterior -ho acabo d'explicar, quina ha estat la funció del COPCCA-, i després aquí també hem introduït un punt important que era respecte al tema del finançament. I penso que tant vostès, els d'Iniciativa per Catalunya, com el senyor Riera l'haurien de tenir en compte, perquè hi ha un esforç del Govern de la Generalitat de poder instrumentar a través de l'Institut Català de Finances, per a l'any 1991, una sèrie de préstecs que vagin orientats, referits a uns plans determinats de les empreses del sector tèxtil que estiguin afectades per la crisi, i que aquests plans de finançament i aquests plans de viabilitat siguin una miqueta compensats perquè els empresaris que estiguin en aquesta situació puguin, a través d'ampliacions de capital o a través d'altres mecanismes, col·laborar que la seva empresa surti de la crisi. Jo penso que aquesta esmena és molt important, i tant vostès com el senyor Riera entenc que l'haurien de tenir molt en compte, perquè ens la votessin a favor.

Respecte al nostre posicionament dels altres punts de les mocions, aprofitaré la defensa d'aquestes esmenes, ja, per posicionar-nos. Jo diria que respecte a la Moció que ha presentat el Grup Socialista, votarem favorablement el seu punt 1, si ens accepten l'esmena; votarem favorablement el punt 2, també si ens accepten l'esmena; el punt número 3, que jo considero que és un punt reglamentarista, però que el senyor Riera no ens l'ha defensat, no per això el votarem a favor. Vull dir que nosaltres pensem que aquest tema és important que el Conseller doni compte -encara que sigui reglamentàriament, que n'està obligat davant aquesta Cambra, a donar compte de la seva actuació-,

però nosaltres el votarem afirmativament. O sigui que, dintre de tres mesos, el Conseller pugui donar compte de l'actuació que s'ha fet a través d'aquesta Moció.

Respecte a la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, el punt número 1, nosaltres no el votàrem a favor, i aquí em remeto una miqueta a l'explicació que he fet respecte al tema dels subsectors de la indústria tèxtil; el punt número 2, si ens accepten la nostra esmena alternativa, el votàrem a favor, i després, respecte al punt número 3, que es refereix a la coordinació entre la Mesa Tèxtil catalana i la Mesa Tèxtil estatal, nosaltres presentaríem una esmena transaccional que diria el següent: «Que la representació del Departament d'Indústria i Energia a la Mesa estatal del Tèxtil defensí amb eficàcia els interessos específics del sector tèxtil català, i, fent ús de les seves competències, tracti d'aconseguir una positiva coordinació entre les accions d'ambdues administracions amb aquesta finalitat.»

Entenem que aquesta esmena transaccional reflecteix una miqueta el sentiment de la seva Moció, i amb això nosaltres estaríem totalment d'acord.

Respecte al nostre posicionament de les esmenes que ha presentat l'Agrupació parlamentària del CDS, nosaltres respecte al tema número 1, l'esmena número 1 no la votàrem, en cas que el Partit Socialista l'acceptés, no li votàrem afirmativament, en definitiva, perquè una part de l'explicació ja la va dir el Conseller en la seva intervenció en la darrera interpellació, i perquè en definitiva, també, la Generalitat disposa avui d'un registre industrial modern, eficaç, de què s'han tret moltes informacions que no estaven al dia, i nosaltres no ens podem comprometre a donar compte d'uns estudis d'uns subsectors que lògicament el senyor Xavier Latorre sap que nosaltres no ho podem fer perquè és molt difícil i... En fi, les explicacions les va donar el Conseller al seu moment.

Respecte al punt número 2, a desenvolupar els plans específics de formació, en la meua intervenció he dit que la Generalitat està fent moltíssimes coses a través de l'Escola de Disseny Tèxtil, i a través de la Conselleria d'Ensenyament, en el tema de formació professional, en els temes de la formació en general. Per tant, nosaltres, com que ja ho estem fent, ens hi posicionaríem en contra.

Respecte al punt número 3, que ens parla de crear la Taula de la Moda, jo penso, senyor Latorre, que nosaltres, si creéssim aquesta Taula, mataríem la moda. Aquí, del que es tracta és que la moda continuï, que sigui operativa, que sigui àgil, i si creem una taula en què hi hagi tants agents, difícilment seria operativa. Per tant, també la votàrem en contra.

Res més, senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez Llibre. Ara poden intervenir els grups parlamentaris que no han presentat esmenes. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana té la paraula a través del Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. De l'escó estant, per anunciar el vot favorable d'Esquerra Republicana de Catalunya a la integritat de les dues Mocions que ens presenten tant el Grup Socialista com el d'Iniciativa per Catalunya, per tal de fer possibles amb caràcter d'urgència mesures de suport, d'impuls i de promoció de la indústria tèxtil, recomanades, aquestes mesures, per la mateixa Mesa del Tèxtil.

Un sector característic i tradicional de l'economia catalana com és aquest no pot quedar —com ha estat dit aquí encertadament— al marge de l'acció del Govern de la Generalitat.

És per això que dintre de les competències que ens dona l'Estatut, dotar econòmicament de partides que corresponguin al pressupost a aquest objectiu, amb atenció especial a aquelles que es refereixen al subsector de teixidors auxiliars, hauria de ser una mesura a tenir present en el moment de la votació.

És per tot plegat, doncs, que nosaltres hi votarem favorablement.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, per anunciar que nosaltres votarem favorablement aquestes dues mocions sobre la indústria tèxtil, de suport a la indústria tèxtil catalana, tot i que creiem que són unes mesures molt lleus i que això, desgraciadament, poca cosa farà en aquest sector tan important com és el tèxtil de Catalunya.

Nosaltres creiem que el tèxtil de Catalunya, si no és amb una acció conjunta, ferma i rotunda, no se sortirà de les seves crisis cícliques; això és una cosa que passa ja fa molts anys i que és tot el sector que hauria de tenir una enèrgica renovació. Però, bé, això fóra qüestió d'un debat potser més extens i molt més dilatat i, simplement, dir que nosaltres, encara que amb escepticisme, donarem suport a aquestes mesures que creiem mínimes per ajudar, almenys temporalment, el sector tèxtil de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup Popular, el senyor Bauzá té la paraula.

El Sr. BAUZÀ: Sí, molt breument, senyor President, per anunciar el nostre vot favorable a aquestes mocions.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, Honorable President. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc escau que em pronuncii sobre les addicions que proposa el Grup del CDS, a través del Diputat Il·lustre senyor Xavier Latorre.

Bé, senyor Latorre, jo estic plenament d'acord amb les esmenes que vostè planteja. L'esmena número 1... Penso que he manifestat ja abans que era lamentable que no tingués, el Govern, al seu abast aquesta estadística degudament classificada i actualitzada d'aquest subsector de teixidors auxiliars i, per tant, penso adequat —ja que així ho ha manifestat— aprovar aquesta Moció, aquest punt nou que vostè planteja com a punt 4. Penso que és adequat i, a la vegada, ja ho dic, és lamentable que les coses estiguin així, segons va manifestar el senyor Conseller. Per tant, el votaré favorablement i, per tant, acceptaríem que s'incorporés com un nou punt quatre.

Pel que fa al punt número 5, aquest desenvolupament de plans específics de formació i reciclatge a Professional, també hi estem d'acord. Per tant, també votarem favorablement, acceptem que s'incorpori com un nou apartat número 5.

L'esmena d'un nou apartat 6, també pensem que és positiu crear aquest Comitè de Moda Català. En vam parlar l'altre dia, aquestes són les mesures que segurament no requereixen una

inversió important; requereixen una voluntat de govern. Es queixava el senyor Conseller —si no ho recordo malament— que, bé, les dificultats més importants que tenia aquest sector era preveure la moda, era poder intuir què passaria l'any que ve per tal de poder planificar les produccions. A altres països funcionen aquests comitès de moda, amb la presència de tots els que intervenen des de tots els àmbits, des del disseny fins a producció, per tal de poder preveure, poder analitzar, poder tenir una perspectiva de futur i intentar influir també en la moda des de la mateixa base productiva. Aleshores, pensem que seria una bona cosa, i si sembla que no ho votarà la majoria, desitjaríem que la Mesa del Tèxtil, que pensem que hauria de continuar, malgrat que s'arribin a uns acords que segurament vehiculin alguns dels temes presents, en aspectes com aquest hauria de continuar creant, per exemple, un Comitè de Moda amb el suport de l'administració per preveure les coses amb vista al futur.

Per tant, senyor Latorre, li agraeixo aquestes esmenes, aquestes propostes d'addició, penso que són molt positives i, per tant, el nostre Grup les accepta i les votarà favorablement.

Pel que fa al Grup de la majoria, que en definitiva és el que té la clau de volta de les coses que han d'anar a votar. Miri, senyor Sánchez Llibre, vostè té la intenció que, en comptes de la meua anàlisi de dir que s'instrumentin les mesures de suport i impuls que diu la Mesa, vostè té la intenció, lògicament, de dir que es continuï amb el suport, perquè vostè parteix de la base —que jo comprenc que hi parteixi, vostè, però jo no «suporto» el Govern— que s'estan fent coses.

Jo no dic que no s'estiguin fent coses, no ho he dit, se n'han fet algunes, però, malauradament, massa parcials com per poder tenir una influència real en el sector com a tal, no vull dir en determinats grups empresarials. Però, en qualsevol cas, penso que això no ha de ser el problema, és a dir, si vostè vol que el Grup Socialista digui «continuar», doncs, bé, direm «continuar».

Ara bé, en canvi, el que no puc acceptar-li —i vostè ho ha d'entendre— és a l'esmena al punt 2, quan parlem de dotar econòmicament les partides necessàries per implementar les mesures de suport que la Mesa del Tèxtil tiri endavant, fer aquesta referència als subsectors auxiliars.

Nosaltres no podem acceptar això. Vostè ja ha dit, amb uns termes genèrics, que aquests subsectors s'atendrien, però, miri, l'únic subsector que s'ha parlat a la Mesa del Tèxtil és precisament aquest, perquè s'ha vist que aquest subsector té uns problemes urgents que s'han d'atendre i, per tant, nosaltres pensem aquesta referència, n'hem parlat prou en aquest Parlament com perquè no puguem defugir fer-la.

Per tant, aquest punt 2, senyor Diputat, jo ho lamento, no puc acceptar la substitució; sí del primer, penso que el primer treu la voluntat del nostre grup i jo li desitjaria que en aquest punt segon també voldria veure la seva voluntat i, per tant, que també fos votat favorablement pel seu Grup. Jo li desitjaria que fos així i, per tant, espero que es pugui concretar en la votació.

De tota manera, pensi, i vostè ha dit que no pot «prioritzar» cap subsector. Miri, aquí hi ha una discrepància enorme entre el Grup Socialista i vostès: nosaltres pensem que governar vol dir «prioritzar», vol dir a un costat sí i a un altre no; governar vol dir això, vol dir cremar-se segurament, vol dir canalitzar els recursos cap allà on creu el Govern que fan més falta, i aquest és un dels aspectes que estem dient.

El meu Grup..., jo personalment penso que la nostra institu-

ció no pot entrar en grans operacions financeres a través de l'ICF, l'Institut Català de Finances, perquè tenim una dimensió molt limitada. Precisament, hem d'intentar que totes aquelles ajudes a l'empresa petita i mitjana d'una dimensió, a la qual hi puguem entrar, hem de «prioritzar» cap a aquest sector; a les altres, per més que ens hi fiquem, si no hi ha altres institucions que hi entrin, si no hi ha altres governs que hi entrin, si no hi ha altres accions, no ja a nivell de l'Estat, sinó de la Comunitat, difícilment ho podrem resoldre. Per tant, aquí hi ha una opció que nosaltres voldríem que vostès fessin i que canviessin de política des d'aquest punt de vista.

Per això, aquest punt 2, jo no el puc, lamentablement, acceptar que es retiri i el mantindré; acceptaré la del punt 1.

I, en definitiva, pel que vostè ha dit, és cert que no he recordat —i me n'excuso— de no haver defensat el punt 3. De fet, pensava que era una qüestió, doncs, que ja havia quedat prou clara en la Moció, però vostè té raó, havia de fer esment d'aquest tema, i demanem també —i agraeixo que vostès ho votin— que el Parlament conegui, en el termini màxim de tres mesos, l'acció del Govern en aquest camp tèxtil, perquè la puguem valorar, la puguem discutir i tant de bo puguem parlar d'una altra manera, quant als temes que hem tractat avui, aquest matí.

Per tant, em sembla que no m'he descuidat cap tema. Acceptem, doncs, les esmenes del CDS —recapitulo—, aquests tres nous punts, i acceptem l'esmena al punt 1, del Grup de Convergència i Unió, i els altres els mantindríem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. La senyora Rosa Fabian per pronunciar-se sobre les esmenes presentades al text de la seva Moció.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, lamento que el Grup de la majoria no ens voti favorablement el punt 1; avui part de les persones que estan aquí se n'aniran decebudes per això i part de la societat també, però no tinc..., reglamentàriament el que em toca és posicionar-me sobre les esmenes que el Grup de la majoria ha presentat a la meua Moció.

Cada vegada que hi ha una moció i el Grup de la majoria ens presenta esmenes entrem en la contradicció que el que és una acció de control del Govern, i no presentaríem interpellacions l'oposició si estiguéssim contents i ens semblés que ja ho fa bé el Govern, no ho faríem, acaben, les mocions, amb un recolzament amb aquest «continuar» l'acció del Govern, i no és això el que pretén una interpel·lació, no és això el que pretén una moció.

Però, és clar, vostès diuen: «tenim la majoria absoluta i és això, o no és una altra cosa; doncs, ha de ser això.» I com que hi ha dos punts que a mi em semblen un compromís real, que és la «priorització» de la concessió de préstecs i avals per part de l'Institut Català de Finances, i a mi em sembla important que hi hagi aquest compromís, perquè realment, a banda de les mesures que vostè ha assenyalat i que moltes d'elles són eficaces, però ho són a termini mitjà, i en aquests moments hi ha un sector amb unes necessitats peremptòries, tot allò que sigui un compromís concret, en diners, cap a aquest sector ens semblaria que seria irresponsable, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya, no acceptar aquesta esmena per tal de mantenir el que es diria una posició molt digna de l'oposició que estem defensant.

Per tant, l'altre punt que també em sembla que és un compromís és la utilització de les ajudes que es poden concedir per temes com l'estalvi d'energia i les millores de seguretat i higiene. Em semblen dos compromisos que justifiquen l'acceptació d'aquesta esmena, assenyalant també —només perquè consti en el *Diari de Sessions*— que acceptar aquesta esmena no significa, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya, donar suport a l'acció del Govern de la Generalitat, perquè la nostra tasca és el control d'aquesta acció, no la de donar-li l'aplaudiment i el suport en aquesta Cambra.

Respecte al tercer punt, aquesta esmena transaccional que ens han ofert l'acceptem, ens sembla que també és un compromís i ens sembla que és important que es digui que el representant del Departament d'Indústria defensarà amb eficàcia els interessos específics del sector tèxtil català, i que fent ús de les seves competències, tracti d'aconseguir —i esperem que ho aconsegueixi— una positiva coordinació entre les accions d'ambdues administracions.

Esperem que, després de l'aprovació d'aquesta Moció pel Parlament de Catalunya, acabem d'una vegada amb si és una administració o és l'altra la que no ha fet el que havia de fer. Tinguin per segur, senyor Conseller, que intentarem controlar el compliment d'aquesta Moció, que continuarem entestats a salvar aquest sector, que com he dit reiterades vegades ens sembla molt important per a Catalunya, i dir-li també... I aprofito per posicionar-me respecte a les esmenes presentades a la Moció presentada pel Grup Socialista, que la votarem favorablement, i que també votarem favorablement les esmenes del CDS, ja que han estat acceptades pel Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Prego al senyor Secretari que procedeixi a la lectura d'aquesta esmena transaccional.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Que la representació del Departament d'Indústria i Energia a la Mesa estatal del Tèxtil defensi l'eficàcia, els interessos específics del sector tèxtil català i, fent ús de les seves competències, tracti d'aconseguir una positiva coordinació entre les accions d'ambdues administracions amb aquesta finalitat.»

El Sr. PRESIDENT: Llegeixi el títol, perquè és on es diu que és al tercer punt de la Moció.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «L'esmena transaccional fa referència al punt número 3 del text de la Moció sobre la Situació de la Indústria Tèxtil a Catalunya, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari. Per consegüent, s'han de votar les mocions i alguns punts separatament.

En primer lloc, es vota la Moció... (*L'I. Sr. Sánchez i Llibre demana per parlar.*) Senyor Sánchez Llibre.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: El nostre Grup demanaria votació conjunta dels punts número 1 i 3 de la Moció del Partit Socialista, i votació conjunta dels punts 2 i 3 de la Moció d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Així ho havia entès la Presidència. Moltes gràcies.

Punts 1 i 3 de la Moció socialista.

Vots a favor?

Aquests dos punts han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació es vota el punt 2 de la Moció socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon punt ha quedat rebutjat per 28 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Passem a les votacions de la Moció del Grup d'Iniciativa... (*L'I. Sr. Latorre demana per parlar.*)

Sí, el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Hem de considerar que les nostres mocions, les nostres esmenes, han estat votades ja? Perquè jo crec que hem votat els punts 1, 2 i 3.

El Sr. PRESIDENT: Sí, perquè les ha incorporat el...

El Sr. LATORRE: Sí, però, és clar, en fer vostè aquesta referència específica i numèrica...

El Sr. PRESIDENT: Afegien tres punts, 4, 5 i 6, no?

El Sr. LATORRE: És clar!

El Sr. PRESIDENT: Doncs, ara votarem els 4, 5 i 6.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Vots a favor d'aquestes esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes tres esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Esmena del Grup d'Iniciativa..., Moció del Grup d'Iniciativa, punt número 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 28 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten conjuntament els punts 2 i 3, aquest darrer modificat per la transaccional que abans s'ha llegit.

Vots a favor?

Aquests dos punts han quedat aprovats per unanimitat.

Estem en condicions de passar al darrer punt de l'ordre del dia, que és... la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Seguretat dels Polígons Petroquímics, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Víctor Gimeno, del Grup parlamentari Iniciativa per Catalunya, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Seguretat dels Polígons Petroquímics

El Sr. GIMENO: Senyor President, senyores i senyors diputats, en la substanciació de la interpellació que vam fer al passat ple, sobre les condicions de seguretat que existeixen a l'entorn dels polígons petroquímics, vam voler deixar palès que aquests polígons, especialment els dos que existeixen al costat de la ciutat de Tarragona i el que hi ha al costat de Flix, comporten un risc real i preocupant per a tots aquells nuclis de població que es troben en el seu radi d'influència i que els efectes i conseqüències que podria tenir alguna deflagració més o menys violenta de les instal·lacions existents en aquests polígons estan fins i tot descrites en el PLASEQTA vigent avui —PLASEQTA, acabat de redactar l'any 86—, que ens manifesta que aquesta perillositat és absolutament real, tot i que aquest Pla està, no sols no revisat, sinó també, diríem, tampoc aplicat i

malgrat aquesta no-revisió i no-aplicació està ja desfasat i, per tant, és inoperant com va quedar manifest també en l'atemptat de l'estiu de l'any 1987, atemptat del grup terrorista ETA.

Vam manifestar, també, en aquesta interpellació que la seguretat o la sensació d'inseguretat, no la concebim únicament com la manca de condicions de protecció i de defensa davant d'un dels accidents tipificats, que són aquestes deflagracions, aquests incendis o aquestes explosions, sinó que, des del nostre punt de vista, inseguretat significa, també, la manca d'un control eficient de qualsevol tipus d'emissió no autoritzada de líquids i de gasos, emissions que massa freqüentment surten a la premsa que s'han produït algunes de dia, algunes de nit, algunes amb més virulència, algunes amb menys, però que tenen una periodicitat excessivament, com he dit, freqüent.

També vam dir que la inseguretat, la conforma el fet de no disposar per part de l'Administració de les mesures i dels recursos suficients per tal d'actuar d'una forma ràpida i eficaç davant de qualsevol tipus de sinistre i que inseguretat és, en definitiva, també, no donar la suficient informació i formació a tota aquella població que pugui ser afectada per algun accident d'aquests, i que ens faria, si es tingués, evitar situacions tan caòtiques com la que es va produir en aquell atemptat d'ETA de 1987. I vull recordar aquí que la que va passar el 9 de setembre de 1990, si no va tenir conseqüències caòtiques per a la població no va ser perquè la gent estigués més informada, sinó per la simple raó que es va produir de dia i de dia les flames no es noten tant com a la nit, que va ser l'anterior.

Llavors, vam comentar que lamentablement aquest nou atemptat del 9 de setembre d'enguany, i que vam condemnar des d'aquesta mateixa tribuna, va posar en evidència que no s'ha avançat gaire en millorar les condicions de seguretat a l'entorn d'aquests polígons petroquímics i que tot i l'expectativa que va crear el Reial Decret de 5 d'agost de 1988, pel qual es transferien o s'acordava transferir les competències en seguretat exterior dels polígons industrials a la Generalitat, l'assumpció d'aquestes competències, a partir del Reial Decret, no ha avançat massa més de dos anys després de la seva promulgació, fet que va reconèixer el mateix Conseller Gomis en les seves respostes.

També, s'ha assumit per tothom, després d'aquest atemptat, que existeix una vulnerabilitat excessiva de les conduccions industrials que circulen fora de les mateixes instal·lacions de les indústries, a les quals, a aquestes conduccions, s'hi pot arribar, pràcticament sense baixar del cotxe o del tren; la qual cosa significa, per una banda, una quasi impunitat de grups terroristes per a actuar en aquest territori, com també significa les immediates repercussions que podria tenir per a la gent un atemptat d'aquestes característiques, per a la gent que pogués passar, ja sigui pel tren o passés per l'autovia en el moment en què es produís l'accident.

Donades aquestes circumstàncies de manca d'operativitat del PLASEQTA, de manca de revisió, el que intentem en la Moció que presentem avui és garantir aquesta seguretat a partir de tres principis bàsics: primer, tenir un organigrama de funcionament que sigui actualitzat, real i eficient; en definitiva, que el PLASEQTA sigui operatiu i sigui eficient, i sigui actual; el segon punt, no sols tenir quin és el pla, sinó fer-lo efectiu per mitjà dels recursos econòmics i humans suficients que facin

possible una actuació ràpida davant de qualsevol incident; i tercer, i per evitar, com he dit abans, caos entre la circulació, la preparació adient del personal, tant del que ha d'intervenir en el moment d'un accident com de la població que ha de ser afectada. Per aquestes raons, són els tres punts que a la nostra Moció estan com a punt primer, com a punt segon i com a punt quart.

En el primer, el que plantejem és que s'acceleri el procés de revisió, d'actualització i d'assumpció del PLASEQTA, d'acord amb l'esperit del Reial Decret del 5 d'agost del 88. El segon punt seria garantir l'efectivitat a partir de destinar els recursos humans i tècnics suficients. I el quart és la tasca educativa. Plantejem que s'han d'organitzar, ja i sense més dilació, les accions de divulgació i conscienciació de la població propera als polígons químics, i hi afegim: amb la participació de les respectives administracions locals i de les organitzacions socials i sindicals. En definitiva, el que volem dir aquí és que pensem que les associacions de veïns, les organitzacions sindicals, que tenen un pes important en aquella zona, són les primeres interessades a avisar i col·laborar en aquesta informació als ciutadans i que, si tenen voluntat de participar-hi, no se'ls ha de negar aquesta possible participació en la tasca de divulgació.

El tercer punt de la Moció simplement fa referència a la reducció de la vulnerabilitat de les instal·lacions industrials; cosa que significa millorar, desviant o fent les modificacions que es creguin oportunes, el traçat de la RENFE o el traçat de l'autovia o, simplement, cobrint, o fent algun altre procés, les conduccions de les instal·lacions industrials. La segona part d'aquest punt seria controlar de forma efectiva l'abocament d'emissions i residus de les empreses; cosa que vol dir que aquesta xarxa de vigilància i control de la contaminació ambiental, entenem, que s'està dilatant molt; ens ha sorprès que en els pressupostos de 1991 encara hi figura una partida de 165 milions, addicional a la que vam posar l'any passat, la qual cosa vol dir —suposem— que s'ha disparat el cost d'aquesta xarxa i que no està finalitzada aquesta xarxa. Creiem que és urgent la seva posada en marxa. I un altre tema seria discutir qui és el que la paga, perquè sembla que la paguem amb recursos de tots els ciutadans, quan són les mateixes empreses les que l'haurien de pagar, però com que és tema d'un altre aspecte, que no entra aquí, només faig el comentari. I, finalment, en aquest punt plantejem la minimització de l'impacte ambiental dels polígons químics de Tarragona. Em consta, i ens consta també als ajuntaments d'aquella zona, que ja hi ha algunes accions fetes en aquest sentit; ja hi ha disponibilitat de cedir terrenys per fer aquesta espècie de mur verd, que separi físicament les instal·lacions industrials dels barris més pròxims, però creiem que això cal agilitar-ho i fer-ho ràpid, operatiu; almenys, separar visualment una cosa de l'altra ajuda a donar aquest marge de tranquil·litat.

En definitiva, pensem que és una moció no conflictiva, és una moció constructiva i que desitgem un elevat grau de consens per part d'aquesta Cambra, que ajudaria, i notablement, a tranquil·litzar la població de Tarragona, que periòdicament pateix algun d'aquests espants, que hauríem de procurar evitar-los.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Hi han presentat esmenes el Grup Socialista i el Grup de Convergència

i Unió. Pel Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa va plantejar en el darrer Ple una interpellació sobre la seguretat dels polígons petroquímics, que fonamentalment afecten les comarques tarragonines. Nosaltres, abans d'entrar en les esmenes que ha presentat el nostre Grup a aquesta qüestió, voldríem fer alguna consideració prèvia. El nostre Grup està convençut que davant aquesta problemàtica de la seguretat d'aquests complexos no cap ni una posició d'alarmisme, ni tampoc una posició en què es digui que tot està solucionat, que no hi ha problemes i que, per tant, s'adopti una política, diríem, negligent. Del que estem convençuts és que és necessari, en primer lloc, treballar amb seriositat, rigorositat i també amb responsabilitat, perquè hi ha d'haver dos objectius clars; el primer és la seguretat dels ciutadans i, en segon lloc, restablir aquesta confiança que tot sovint els ciutadans han perdut al voltant d'aquest problema.

Nosaltres estem convençuts que cal una resposta conjunta, unitària, sense partidismes d'aquesta qüestió, que afecti tots els grups polítics representats en aquest Parlament, les institucions i també que tingui un ampli consens dels sectors socials preocupats per aquesta problemàtica. Per tant, nosaltres estem convençuts que treballant en aquesta línia serà possible restablir, com deia abans, la seguretat dels ciutadans, la confiança, i al mateix temps solucionant els problemes que afecten els ciutadans; no estrictament només els problemes de seguretat, sinó, també, els de contaminació, sanejament, és a dir, tot aquest conjunt de problemes que afecten el medi ambient de les nostres comarques.

Nosaltres, el nostre Grup, hem presentat tres esmenes: la primera és una esmena en la qual volem que el Plenari d'aquest Parlament condemni l'atemptat terrorista del passat 9 de setembre. Per una raó molt clara: perquè aquest va ser el fet desencadenant de la inseguretat dels ciutadans, i perquè no hi ha dubte que va posar en greu perill la seguretat d'aquest complex petroquímic de Tarragona, dels treballadors d'aquest complex, i també dels habitants de la rodalia. Per tant, volem que aquest sigui el primer punt de la Moció.

Després, hem presentat una altra esmena, en què modifiquem els punts segon i quart de la Moció, en el sentit que diem que atès que, des del passat mes de març hi ha un conveni de col·laboració signat entre l'Administració de l'Estat i la Generalitat, el que s'ha de fer és que es compleixin aquests terminis; és a dir, aquest conveni de col·laboració, que ha estat publicat en el butlletí oficial de l'Estat, reuneix condicions que, per nosaltres, no solament són molt positives, sinó que, per primera vegada, tenim terminis, tenim finançament i tenim responsabilitats de cada administració. En aquest conveni s'ha d'estudiar i determinar els sistemes d'avís a la població, també l'elaboració dels plans d'actuació municipal en cas d'emergència, la implantació dels sistemes d'avís a la població i, finalment, aspectes que fan referència a la revisió del PLASEQTA i a l'elaboració i execució del programa d'informació. Per tant, nosaltres considerem que aquest conveni de col·laboració és el punt correcte, apropiat, en la mesura que es complissin aquests terminis; que, per tant, estem davant, segurament, per primera vegada, d'una col·laboració estreta de totes les administracions que poden fer possible la totalitat del PLASEQTA.

Finalment, nosaltres hem presentat una altra esmena, en la mesura en què la seguretat del complex petroquímic, fonamentalment el de l'àrea de Tarragona, està envoltat també per altres qüestions que preocupen els ciutadans i tots els grups polítics, no estrictament els problemes de seguretat, sinó, com deia al començament de la meua intervenció, tots els sistemes ambientals. Aquest Parlament va aprovar, en el debat de política territorial, fa uns mesos, la constitució d'un consorci ambiental que afectaria totes les administracions implicades en el medi ambient, i que, a més a més, hauria d'estar precedit per l'acord entre aquestes administracions. Nosaltres, en aquest moment, el que volem és que es fixi un termini per a la constitució d'aquest consorci, per tal que es faci efectiva la Resolució que va aprovar el Parlament fa uns mesos. Creiem que aquest consorci podria ser una bona experiència, un bon punt de partida per globalitzar tots els problemes de medi ambient que té, no solament el complex petroquímic, sinó el voltant de les nostres comarques.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres, el que hem fet és presentar unes esmenes que van en el sentit de col·laboració amb el Grup que ha presentat la Moció, obertes també als altres grups, perquè estem convençuts que cal aprovar una moció que tingui l'ampi consens dels grups polítics d'aquesta Cambra. Nosaltres, de totes maneres, anunciem que volem que s'acceptin les nostres esmenes, però que, de totes maneres, estarem oberts a qualsevol esmena transaccional que permeti assolir aquest ampli consens.

Res més. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat Il·lustre senyor Sendra.

El Sr. SENDRA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, he de dir, en principi, que fa quinze dies, escoltant la interpellació de l'Il·lustre senyor Diputat i bon amic senyor Gimeno, i després la intervenció del Conseller, l'Honorable Conseller de Governació, creia sincerament que no presentaria cap moció; però coneixent també la insistència del senyor Gimeno a arribar sempre més lluny i a ampliar el que diu en una interpellació amb les mocions, tampoc me n'he d'estranyar. I no ho trobo pas malament, perquè el tema de la seguretat entorn de les indústries químiques o petroquímiques ha estat tractat en aquest hemicicle moltes vegades, més d'una vegada i més de dues, i s'ha convertit en una obsessió, no només per als il·lustres senyors diputats, sinó també per als ciutadans, almenys per a aquells de Tarragona que convivim amb les molèsties que ens produeix la indústria química —i dic «molèsties» com un sinònim, en sentit molt benigne, de la paraula «perills», i que suposo que aquests perills que veu el senyor Gimeno han estat el motiu de la seva Moció.

Però aquesta Moció només podrà tenir un caràcter testimonial, que no pot modificar, en el sentit de millora, tot allò que el Govern de la Generalitat ja està fent, que ho està fent —i li ho puc ben assegurar— fins i tot molt més enllà de les seves atribucions i obligacions que té en aquests moments —però no anirem pas a discutir això, ara.

Per a una major claredat en el posicionament del nostre Grup parlamentari, exposaré els raonaments, referint-me punt per punt als punts de la Moció, i explicaré el motiu de les nostres esmenes.

Pel que fa al primer punt, ja sap prou bé tothom que el Pla d'Emergència Exterior del Sector Químic de Tarragona, l'anomenat PLASEQTA, no és competència o responsabilitat exclusiva del Govern de la Generalitat: en tenen competències i obligacions, també, el Govern de l'Estat i les administracions locals.

En aquest sentit, el dia 2 de març d'enguany es va signar un conveni de col·laboració entre el Ministeri de l'Interior i la Generalitat de Catalunya, conveni que té per objecte la realització completa del Pla. I, com és natural, perquè així ho ha fet sempre i no té per què rectificar en el futur, la Generalitat no estalviarà esforços per aportar la seva col·laboració amb els mitjans que li pertocin —i més, si pot— en els treballs inclosos en l'indicat conveni, a fi que puguin ser completats amb la màxima celeritat en aquest sentit.

Ja s'ha instat les empreses a tot allò a què fa referència el Reial Decret al qual s'adreça l'Il·lustre senyor Diputat per argumentar la seva Moció. El resultat és, de moment, que la totalitat de les empreses afectades han complert aquesta obligació, per la qual cosa en aquests moments es disposa ja de dades per iniciar els treballs, els quals només estan pendents d'adjudicació a una enginyeria especialitzada, segons el plec de condicions aprovat, i aquesta adjudicació, senyor Diputat, l'ha de portar a terme, no el Govern de la Generalitat, sinó l'Administració central.

Per això, en aquest primer punt, la nostra esmena fa referència que les obligacions que vostè només dona al Govern de la Generalitat siguin ampliades a les altres dues administracions, és a dir, al Govern de l'Estat i a les administracions locals.

Pel que fa al punt segon, evidentment, la Generalitat destinarà els recursos que calguin, tant humans com materials, que se li assignin en el Pla, naturalment, i que es considerin necessaris per garantir la seva operativitat. I així ho ha fet fins ara, i això ja ha quedat plenament demostrat en els dos atemptats a les instal·lacions de REPSOL a Tarragona, ja que, malgrat aquells efectes esfereïdors d'aquella circumstància tan adversa, en cap moment el Grup d'Extinció d'Incendis i Salvaments de la Generalitat —que puc posar com a exemple il·lustratiu, perquè, sortosament, els mitjans sanitaris no va caldre que intervinguessin— no es van veure sobrepassats ni mancats d'efectius: ans al contrari, van ser motius de lloança general per la seva actuació.

Per això, la nostra esmena aquí es dirigeix novament a corregir l'omissió que, al PLASEQTA, també hi han d'aportar els seus mitjans les altres administracions, aspecte que l'actual text de la Moció oblidava reiteradament.

Pel que fa al punt tercer, hem de reconèixer que les mesures de seguretat que ha mencionat reiteradament l'Il·lustre senyor Diputat —seguretat que..., hauríem de destriar quina és la seguretat química i quina és la seguretat pel que fa a ordre públic, que té molta importància en cas d'accident—, sempre poden ser millorades, i ho seran, en qualsevol moment. Per molt que es faci en aquest sentit, sempre trobarem motius de nous perills que hem d'evitar, que hem d'intentar evitar. Per això, la implantació de mesures de seguretat és un aspecte que caldrà contemplar permanentment, encara que ens pugui semblar que tot ja està previst, que res dolent ens pot passar.

També podríem contemplar noves exigències de comportament per part dels industrials, que, en tot cas, haurien d'apro-

var-se en una nova disposició legal, i aquesta nova disposició legal és la Llei de Mesures Urgents sobre Residus, actualment en tràmit en aquest Parlament. I no cal dir que les aportacions dels il·lustres senyors parlamentaris o, més àmpliament, les dels seus grups, en tràmit de discussió ja en aquesta Cambra, d'aquesta important Llei, fan que, ara, aquesta Moció, en aquest punt, pogués considerar-se innecessària.

Per acabar, pel que fa al punt quart de la Moció, he de dir que l'organització de les accions de divulgació i conscienciació de la població afectada ja està prevista com una de les actuacions incloses en la fase d'implantació del Pla, actuació que es desplegarà d'acord amb les previsions de la directriu bàsica que va ser informada favorablement per la Comisión Nacional de Protección Civil, tot just fa ben pocs dies, en sessió plenària del dia 8 del mes que som.

He de reiterar que, al meu entendre, la divulgació i la conscienciació han de significar sempre informar, alertar els ciutadans; però tampoc ha de venir a esverar-los excessivament quan no hi ha raons, almenys, amb pretesos catastrofismes, que són molt difícils, molt difícils, després, de corregir, amb aquest esverament que va passar en el primer accident que es va produir a Tarragona, que tots recordem i a què vostès han fet referència.

En aquest punt de la Moció, també, en síntesi, s'hi han d'involucrar les altres administracions. Afegeixo, pel que fa a aquest punt, el punt quart, que la Moció fa referència a organitzacions socials i sindicals: nosaltres entenem que aquest punt no pot convertir-se en sessions assembleàries a cada moment. És a dir, a Tarragona, actualment, hi ha més d'una dotzena d'associacions veïnals, vostè sap quantes associacions sindicals existeixen també, i com és de difícil posar-los d'acord. Jo crec que se'ls pot donar veu, se'ls pot obrir la seva intervenció, però sempre només en els casos que escaigui segons l'opinió d'aquestes tres administracions involucrades en el PLASEQTA, que són: el Govern de la Generalitat, el Govern central —el Govern de l'Estat— i els governs locals —els ajuntaments.

Permeti'm, senyor President, també, que faci un posicionament pel que fa a les esmenes presentades pel Grup Socialista, que hem escoltat. Pel que fa al punt primer, jo he de dir que nosaltres no som partidaris de reiterar cada dia, cada moment —almenys jo, particularment—, quin és el nostre capteniment per les nostres idees, per la nostra manera de ser política.

El tema de la condemna de la violència ha estat tractat molt diverses vegades en aquest Parlament, i, pel que fa exclusivament i específicament al tema de Tarragona, a la Comissió primera, fa quinze dies només, per unanimitat es va produir la condemna a aquests fets violents de Tarragona.

Recordo —parlant de violència— que l'Honorable President de la Generalitat, en el debat de política general, deia, des d'aquesta tribuna, que si el poble de Catalunya algun dia cregués que s'ha d'incórrer en la violència per arribar a sostres d'autonomia més alts, aquest poble hauria d'escollir un altre President. Aquest és el nostre capteniment en aquest sentit; però, malgrat la reiteració, hi estem d'acord i la votarem favorablement.

Pel que fa al punt segon, crec que és una esmena que ja està assumida en les nostres, i, en l'esmena tercera del Grup Socialista, evidentment, la constitució d'un consorci que incorpora el Grup Socialista va ser aprovada per aquest Parlament, però en

aquesta constitució intervenen també les altres administracions, i, per tant, el Govern de la Generalitat no pot comprometre's en terminis fixos que també depenen de la decisió o de la voluntat d'aquelles altres administracions. Per tant, en aquest tercer punt de l'esmena del partit socialista, nosaltres hi votarem en contra.

Si el Grup proponent admet les nostres esmenes, no cal dir que votarem favorablement cadascun dels quatre punts, és a dir, en la seva totalitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sendra. Ara poden intervenir els grups parlamentaris que no hagin presentat esmenes. L'Agrupació parlamentària del CDS? (Pausa.) El senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Sí, per manifestar que votarem favorablement el contingut de la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya es vol...? (Pausa.) Sí? Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, les explosions produïdes recentment a Tarragona han posat de manifest allò que ara ja és una evidència absoluta: la indefensió dels tarragonins davant d'una catàstrofe d'aquesta magnitud. Aquest sentiment col·lectiu reflecteix, al nostre entendre, una situació d'indefensió més general, característica d'una ciutat i d'un cost social ni vertebrat ni cohesionat, que ni la política franquista ni les administracions actuals no han aconseguit d'articular ni sembla que portin camí de fer-ho de manera encertada. Aquesta és una Tarragona i una àrea desballestada, com a conseqüència de suportar, durant dècades, tota l'estructura, gairebé colonial, conservadora d'una capital de província i d'una comarca inexistente que, si ahir forçava l'emigració dels seus intel·lectuals i polítics, avui no ha generat encara una classe dirigent.

El procés d'industrialització en aquestes comarques ha estat caòtic, salvatge, acceleradíssim, sense altre objectiu que el guany immediat, amb el drama de ser vist, des de Madrid, com «el Levante feliz» o, des de Barcelona, com «el sud desnacionalitzat». L'àrea de Tarragona es carregà tot un complex petroquímic i la refinaria de petroli de Catalunya i les nuclears, i tot anà a parar aquí, perquè aquells que en van planificar el futur —i algun dia caldrà veure qui en té també responsabilitats— van assegurar-se de no trobar-hi cap resposta col·lectiva, cap reacció ciutadana, perquè aquesta era i és, en bona part, una regió desarmada civilment.

Només aquestes consideracions, només amb aquestes consideracions pot explicar-se el desgavell d'ordenament de l'Administració i l'esglai ciutadà cada moment que hi ha hagut atemptats. En el primer atemptat, segons els directius de l'empresa, no els va ser possible de comunicar-se immediatament amb Protecció Civil, i segons el rumor popular els vehicles d'aquest servei públic no es van engegar de seguida, simplement perquè no tenien benzina. Al llarg de l'hora i mitja que va seguir al sinistre, els ciutadans de Tarragona no tenien la més mínima informació de què passava ni sabien on acudir per obtenir-la, ni on anar en cas d'emergència, ni amb quins mitjans, ni com sortir de la ciutat, ni què calia endur-se, ni què fer a casa si

és que els seus residents no podien bellugar-se'n. Els ciutadans no sabíem absolutament res que no fos la visió propera i terrorífica d'una muntanya de foc que s'alçava en el cel tarragoní. Com en el vers de Rosselló-Pòrcel, les flames es lligaven a la fosca, però sense gens de poesia.

El PLASEQTA, tan repetidament esmentat, havia aconseguit que quedés sufocat i controlat l'enorme incendi provocat per unes bombes col·locades a quaranta metres d'un dipòsit a tocar de l'autovia i el tren. Però ningú no va apagar l'esglai dels veïns dels barris Torreforta, Bonavista i Comar, el poble de la Canonja o el centre de la ciutat. Com en plena guerra, la gent en fugia atemorida, a peu, amb cotxe, vestits de qualsevol manera cap on podia; l'estrenat PLASEQTA havia servit només per pensar en la seguretat de les empreses, però no en la vida de milers de persones. En cas d'emergència real, sense orientacions de cap mena per als veïns, la catàstrofe hauria estat total i les possibilitats de sobreviure nul·les. Aquella matinada, Protecció Civil anunciava pels carrers —no cal dir que sense cap respecte a la Llei de Normalització Lingüística— que no calia marxar de casa, justament quan l'èxode ja s'havia produït. Els dies següents, tots els tarragonins vam patir les conseqüències de l'explosió; viure a Tarragona ha esdevingut no sols una aventura, sinó un risc permanent.

I per això es fa imprescindible i urgent que els tarragonins coneguim —coneguem— els perills de la indústria que ens envolta. Que sapiguem les mesures de seguretat en cas d'emergència i que fem valdre els nostres drets per exigir responsabilitat i compensacions per continuar vivint enmig del polvorí a la nostra ciutat.

La condemna de l'atemptat que proposa el Grup Socialista no cal dir fins a quin punt la compartim, tot i que arribi, setmanes després que, per unanimitat, aquesta Cambra ja aprovés una proposta d'Esquerra Republicana precisament en aquest sentit.

Això dit, la multitud de mancances actuals del PLASEQTA, sense simulacres regulars per a la població civil, sense la informació i la conscienciació adequada adreçada als ciutadans, sense instal·lacions generalitzades de megafonia, sense el suport informàtic necessari, sense les estacions meteorològiques convenients en els polígons industrials. Totes aquestes mancances afecten i acusen, per inoperància, ineficàcia o negligència, totes i cadascuna de les administracions amb les seves responsabilitats. I això vol dir que la Generalitat ha d'assumir també les seves, tant pel que fa al Consorci del medi ambient del Camp de Tarragona com a l'assumpció d'aquelles competències a què li dóna dret el Decret sobre emergències en el sector químic. I ha de fer-ho si no vol que comencem a pensar que l'actual Govern català té al·lèrgia a tot allò que realment significa acció i responsabilitat de govern.

Nosaltres votarem favorablement aquesta Moció amb l'esperança que no calgui un altre accident o atemptat perquè s'apliquin totes les mesures de seguretat col·lectiva i de protecció civil que sigui necessari aplicar, i tant de bo que quan això es faci no sigui massa tard. Aleshores, de ben poc ens servirà el consol per saber què passa, d'engegar Ràdio Nacional d'Espanya —com apuntava el Conseller de Governació— a veure què hi diuen.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira.

Pel Grup parlamentari Mixt...*(Pausa.)* No vol intervenir? Doncs, el Grup Popular: el senyor Bauzà té la paraula.

El Sr. BAUZÀ: Sí, senyor President, breument. El Grup Popular, profundament preocupat pel tema que sostreu aquesta Moció, anuncia que en votarà favorablement els quatre punts.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Vol recuperar el seu torn el senyor Casanovas?

El Sr. CASANOVAS: No, simplement dir, senyor President, que després de la dramàtica i detallada descripció que ha precedit la meua intervenció dir, simplement, que votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno, proposant de la Moció.

(Pausa.)

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, he de dir que, tot i no haver-hi contradiccions de fons en cap dels grups polítics que s'han posicionat o que han presentat esmenes, m'ha sorprès la defensa del Diputat senyor Sendra, de Convergència i Unió, perquè diu que esperava que després de la resposta del Conseller no presentaria la Moció subsegüent. La Moció crec que és causa, és conseqüència lògica d'una interpellació substanciada aquí i en què el mateix Conseller diu: «no hem corregut el que havíem de córrer». L'any 90 estem igual que estàvem, pràcticament, excepte algun estudi de més o de menys i algun conveni signat, però que encara no hi ha operativitat, estem igual que estàvem l'any 87. És a dir, si l'any 87 hi ha un atemptat que provoca un caos, si l'any 88 hi ha un decret que no es posa en marxa fins fa molt poquet i que encara no resulta operatiu, si l'any 90 hi ha un atemptat que produeix les mateixes sensacions i detecta les mateixes deficiències que l'any 87, jo crec que és lògic que, des del Parlament, s'impulsi l'acció del Govern. Si el Govern, des de fa, més o menys, jo diria més bé poc, ha començat a actuar, l'únic que fem és reforçar l'actitud del Govern i forçar-lo que no decaigui. Llavors...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Gimeno, ara ja s'ha expansionat, ara ja pot entrar a tractar sobre les esmenes presentades.

El Sr. GIMENO: Vull dir que ara entenc necessari i convenient un posicionament de la Cambra respecte a aquests temes.

I precisament per parlar de l'acceptació o no de les esmenes que proposa el Grup de Convergència i el Grup Socialista, he de dir que entenem que les esmenes del Grup de Convergència, especialment la primera, segona i tercera, no generen cap contradicció respecte al que diem a la nostra Moció. Simplement, el que fan és precisar alguns aspectes que és la implicació i la participació de les altres administracions de l'Estat i les administracions locals en tot aquest procés. Per tant, com que no són més que precisions òbvies i evidents, no tenim cap inconvenient a assumir aquests tres punts.

Respecte al quart punt, el canvi d'«organitzar» per «incentivar», em consta que les accions que s'han realitzat fins ara de divulgació i conscienciació a la població són més aviat nul·les, o són, si més no, molt reduïdes i poques són d'iniciativa ni del Govern central ni del Govern de la Generalitat. Per tant, si han de quedar més tranquils en dir «incentivar», per part nostra tampoc no hi tindríem més inconvenient, perquè entenem que «incentivar» vol dir dinamitzar, vol dir fer més efectives, vol

dir intensificar, en definitiva, aquestes accions portades a terme fins ara. Com que eren poques, el que sí que suposem és que això voldrà dir que a partir d'ara en farem més i, en definitiva, farem les que contempli el PLASEQTA antic i el nou revisat. Per tant, d'acord amb aquesta paraula.

He tingut dubtes a acceptar la part última, per una banda allà on diu: «si s'escau, la participació de les organitzacions socials i altres», perquè no voldria que s'entengués que això és un intent de marginar la participació en aquestes tasques de divulgació de la gent més sensibilitzada i més desitjosa de fer aquesta acció de divulgació i de formació de la població. De tota manera, també entenem que el que no es pot fer és imposar la participació d'aquestes organitzacions i que, tal com quedava o tal com està a la Moció nostra, podria entendre's aquesta obligatorietat. Com que el que demanàvem era la col·laboració, el que demanàvem era que aquestes entitats, si en tenen ganes, hi participin, crec que quedaria o acceptaríem l'esmena, amb el benentès que això no vulgui dir que aquesta gent, si manifesta la seva voluntat, no se'ls acceptaria la seva col·laboració.

En definitiva, doncs, acceptem les quatre esmenes que proposa el Grup de Convergència i Unió, perquè estan en la mateixa línia que el que exposàvem des d'Iniciativa per Catalunya.

Respecte a les esmenes del Grup Socialista, ja ho hem dit, ho hem assumit i no tenim cap inconvenient a tornar a assumir la condemna pública i formal de l'atemptat del passat 9 de setembre, per tant, acceptem que això sigui un punt inicial. Dic «un punt inicial» perquè aquest punt ja no és «instar el Govern a...», sinó que aquí diu que «El Parlament condemna l'atemptat...», etcètera. Vull dir, d'acord amb aquest primer punt. Després vindria tot el que és la Moció nostra amb les esmenes del Grup de Convergència. «El Parlament de Catalunya insta el Govern a...».

L'esmena número 2, com també de l'esperit i de la lletra de la Moció nostra, amb els aclariments que proposa el Grup de Convergència està inclosa, crec que no hi ha contradicció si diem que no l'assumim perquè està reflectida especialment en els punts 1, 2 i 4 de la Moció. Per tant, diríem que no l'acceptem, però no vol dir que la refusem sinó que està inclosa.

I, finalment, i atenent les observacions que ha fet el Grup de Convergència i Unió al punt tercer, com que no és només una obligatorietat del Consell Executiu la creació d'aquest consorci del medi ambient, que es preocupi, realment, pel perill de degradació del medi ambient a l'entorn de Tarragona, en el Camp de Tarragona, proposaríem, si no hi ha inconvenient per part del Grup Socialista, una esmena transaccional que li llevés l'obligatorietat dels sis mesos i que contemplés la participació de les altres administracions. Llavors, l'esmena transaccional, que seria el punt cinquè de la part que insta el Govern, seria: «Impulsar, junt amb les administracions implicades, la constitució, en el temps més breu possible, del Consorci del medi ambient del Camp de Tarragona, d'acord amb la Resolució aprovada per aquest Parlament en el debat de política territorial d'aquest any.»

Senyor President, li deixo l'esmena transaccional, si la sap el Grup Socialista?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ha acabat?

El Sr. GIMENO: Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El senyor Abelló es vol pronunciar sobre aquesta transacció?

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, està acceptada pel nostre Grup.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, moltes gràcies. Passem a continuació a votar el text de la Moció. Hi ha alguns punts que s'hagin de votar separatament? *(Pausa.)* Es votarà conjunta-

ment tot el text de la Moció en la forma que queda després de l'acceptació de les esmenes, en la forma que ha expressat l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

Vots a favor?

El text de la Moció ha quedat aprovat per unanimitat.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de dues del migdia.)

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir/rec al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

